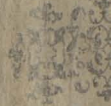




ADIX  
VOLUNTATEM AMPLICE  
VISE FACIET DOMINVS



E 711 AB  
(a-c)



NO  
MA  
DIO AN  
D  
Henaria D

IACOB



comun  
so, testat  
stimonio  
commod  
Grecia t  
siam prou  
reliqua  
eruasit,  
Garaman  
vt ne Alo  
iucit, qu



JACOBI GRETSERI  
SOCIETATIS JESV

INSTITVTIO-  
NVM LINGVÆ  
GRÆCÆ,

Liber Tertius.

DE SYLLABARVM  
DIMENSIONE.

PRO SCHOLA RHETORICES.



*Cum gratia & privilegio Sac. Caf. Majeft.*

INGOLSTADII,

*Ex Typographia DAVIDIS SARTORII.*

Anno M. D. XCV.



PAUCI  
SOCIETATIS  
INSTITVIO  
NYM LINGVAE  
GRÆCÆ  
Liber Tertius  
DE SYLLABARVM  
DIMENSIONE  
PRO SCHOLA RHODORVM



Comptis & Præsentibus  
INGOLSTADII  
Ex Typographia Davidae Bartholii  
anno M. D. CCX.



AD  
**S**

bitratu po  
tas exigit  
tis super qu  
rum, quæ s  
quidlibet a  
tam scire n  
centia plen  
parunt om  
su & inue  
modo exte  
omnes vo  
do faciunt  
Musa La  
strictior q  
gatum, a  
Sed quam





## AD LECTOREM.

**S**UNT, amice Lector, & veterum  
& recentiorum nonnulli, qui pu-  
tent vocales ancipites in eadem di-  
tione produci vel corripi posse, ar-  
bitratu poetae, prout carminis ratio & necessi-  
tas exigit. Verum quantopere isti aberrent, sa-  
tis superque declarant, celebriorum Graciae va-  
tum, quae supersunt monumenta; Qui licet sibi  
quidlibet audendi iure poetico potestatem da-  
tam scirent, hanc tamen effrenis cuiusdam li-  
centiae plenam neque agnouerunt, neque usur-  
parunt unquam, nisi in paucis voculis, longo v-  
su & inneterata consuetudine modo contrahi  
modo extendi solitis, quod & Latini, quorum  
omnes vocales dubiae sunt & communes, aliquan-  
do faciunt, quamuis parcius & prudentius, nam  
Musa Latina semper fuit verecundior, & ad-  
strictior quam Graeca. At Graecis nihil est ne-  
gatium, ait non ignobilis ex Helicone alumnus.  
Sed quam verè, viderit ipse. Non enim propter



ea liberi omnino et exleges erunt, quia illis licet  
 æges, æges sonare, & eandem literam in hoc no-  
 mine diuersa quantitate metiri. Quod si nulla-  
 rum præceptionum obseruatione tenetur, quor-  
 sum tot Grammaticorum volumina, quibus ra-  
 tio Græcæ quantitatæ cognoscenda præscribitur,  
 potissimum in illis syllabis, quæ constant literis  
 ambiguis? superfluum certè id laboris esset, nisi  
 Græcæ pœseos studiosis, tres ista vocales iter ad  
 Musas difficile impeditumq; redderent. Fru-  
 stra etiam operam locarent, qui pœtis legendis  
 & peruoluantibus nonnihil temporis & otij im-  
 pendunt, animo horum auspitijs, ad aliquam  
 cognitionem quantitatæ syllabicæ perueniendi.  
 Vt igitur rem in pauca conferam, regulis opus  
 est, ne erremus in quantitate cum aliarum, tum  
 præcipuè ancipitum vocalium. Sed illas neque  
 nimis multas neque incertas esse oportet. Quò  
 fit ut nihil mihi dicendum putem, de illo modo  
 indagandi quantitatem, quo Latini & Græci  
 quidam Grammatici utuntur. Quis ille? a ante  
 ε, i ante λ, u ante ρ producitur vel corripitur.  
 Nam regulæ istæ sunt incertissima, & sæpius  
 fallaces, quàm veraces, & tales præterea quas  
 nemo nisi rara & firma admodum memoria di-  
 scat,



feat, vel semel animo comprehensas retineat.  
 Hinc non immeritò illas præterit in sua Lati-  
 na Profodia noster Emmanuel, ad cuius normã  
 & methodum has institutiones conformamus,  
 unde hoc etiam nomine à me prætermittendæ  
 fuerunt. Et certè lenis illarum est iactura. Quod  
 si cui ista, quas præscribimus, præceptiones cum  
 mediocri saltem poëtarum lectione, non suffici-  
 unt ad dimensionis syllabarum scientiam, huic  
 quid satis futurum sit nescio. Caterum sicut in  
 aliis duobus libellis, ea quæ Græci cum Latinis  
 communia habent, vel penitus omisi, vel obiter  
 tantùm attigi, ita & hîc feci. Cùm enim studio-  
 sa iuuentuti, quæ Græcam Profodiam discere  
 cupit, Latinam oporteat iam esse cognitam,  
 multa hîc vel omninò taceri, vel vno verbo in-  
 sinuari possunt, quæ alioquin longiori explica-  
 tione eguissent. Vale, beneuole Lector, & poësi-  
 tam Latinam, quàm Græcam, ad laudem & glori-  
 am Dei, reliquorumquæ Calitum, & ad virtu-  
 tis, omnisquæ honestatis commen-  
 dationem utere.



A 3

INDEX





# INDEX CAPITVM HVIVS LIBRI.

*Caput Primum.*

De vocalibus breuibus, longis, ancipitibus & diphthongis.

*Caput II.*

De positione.

*Caput III.*

De muta & liquida.

*Caput IV.*

De modo quo vocales longæ & diphthongi fiunt breues.

*Caput V.*

Quot modis quantitas vocalium ancipitum cognoscatur.

*Caput VI.*

De Accentu.

*Caput VII.*

De contractione & dialecto.

*Caput VIII.*

De Deriuatione & compositione.

*Caput IX.*

De alpha incremento nominum præcipue quintæ Declinationis.

*Caput*

De iota inc

De v incre

De quant  
fêct

De quanti

De quanti

De quanti

Regulæ o  
pri

De quanti

Quomod  
nu  
tin

De exem

De syllab



*Caput X.*

De iota incremento quintæ Declinationis.

*Caput XI.*

De u incremento quintæ Declinationis.

*Caput XII.*

De quantitate verborum in præfenti &amp; in imperfecto.

*Caput XIII.*

De quantitate verborum in futuris &amp; Aoriftis.

*Caput XIV.*

De quantitate verborum in præteritis.

*Caput XV.*

De quantitate verborum in Mi.

*Caput XVI.*

Regulæ cognoscendi quantitatem ancipitum in primis &amp; mediis syllabis nominum.

*Caput XVII.*

De quantitate ancipitum in vltimis syllabis.

*Caput XVIII.*

Quomodo quantitas Græca cognosci possit nonnunquam præfidio linguæ &amp; profodiæ Latinæ.

*Caput XIX.*

De exemplo &amp; auctoritate.

*Caput XX.*

De syllaba communi &amp; licentiis poetiis.



*Caput XXI.*

De pedibus &amp; versu.

*Caput XXII.*

De speciebus metaplasmi.

*Caput XXIII.*

De Patronymicis.

*Caput XXIV.*

De notis Arithmeticis Græcorum.

*Caput XXV.*

De mensibus Græcorum.

*Caput XXVI.*

De pronuntiatione Græcorum vocabulorum, quibus Latini vtuntur.

*Caput XXVII.*

Quomodo vocales Græcæ transeant ad Latinos.

*Caput XXVIII.*

Quomodo diphthongi Græcæ ad Latinos veniant.

*Caput XXIX.*

Qua mutatione consonantes Græcæ in Latinam linguam transferantur.

*Caput*





*Caput I.*

DE VOCALIBVS BRE-  
VIBVS, LONGIS, ANCI-  
PITIBVS, ET DIPH-  
thongis.



RÆCI habent vocales sep-  
tem, α, ε, η, ι, ο, υ, ω. Ex his ε & ο  
perpetuò breues sunt: η & ω  
semper longæ, α, ι, υ, ancipites,  
quod modò producantur, modò corrip-  
antur, interdum in eadem, sæpius in di-  
uersis dictionibus, vt lib. i. cap. i. declara-  
uimus.

Ex vocalium coniunctione nascuntur  
diphthongi duodecim, quarum sex prio-  
res appellantur propriæ, sex posteriores  
impropriæ; αι, αυ, ει, ευ, οι, ου. α. η. φ. ηυ, υ, ωυ,  
quæ omnes suapte natura producantur.

Quia verò fieri potest, vt breues voca-  
les, quantumuis natura sua breues, longæ  
fiât, & longæ vocales vnâ cum diphthon-

lorum, qui-

Latinos.

inos veni-

in Latinam

Caput



gis breues, docendum est, quibus modis id contingat; postea de ancipitum quantitate regulas præscribemus; in hac enim cognoscenda potissima difficultas versatur.

Præterimus tanquam notum ex Emmanuele, quid sit tempus, & quæ, quotue tempora syllaba quæuis habeat.



### Caput II.

## DE POSITIONE.

I. VOCALIS breuis ante duas consonantes, vel vnâ duplicem eiusdem dictionis, longa est positione, *πῆξον, arcus.*  
*σέμμα, corona.*

*τῶξ ὠμοῖσιν ἔχων, Iliad. I.*

*Arcum in humeris habens.*

*σέμματ' ἔχων ἐν χερσίν. ibidem.*

*Manibus coronam habens.*

*ὀλέκοντο δὲ λαοί. ibidem.*

*Peribant autem populi.*

*ἦτοι ὄγ' ὡς εἰπῶν κατ' ἄρ' ἔλετο. ibidem.*

*Sic fatuus confedit.*

II. Si



II. SI ALTERA consonans fuerit in fine præcedentis, & altera initio sequentis dictionis, vocalis nihilominus longa erit.

τὸν δὲ ἀπαμειβόμενον περιέφη κρείων Ἀγαμέμνων.

*Hunc autem respondens allocutus est rex, Agamemnon.*

III. LITERA σ aliquando eliditur, nulla positione facta. Aratus.

ὥρη ἐσπερίη κρώζει πολύφων κροῶνη.

*Hora vespertina crocitat clamosa cornix.*

ANNOTATA.

HÆC præcepta Græcis cum Latinis communia sunt, etiam tertium. Nam & ipsi literam S elidebant; cuius rei aliquot apud Emmanuelem exempla inuenies, præter cetera etiam hoc. Cic. in Arat.

Delphinus iacet haud nimio lustratus nitore.

Quidam tamen legunt apud Arat. πολύφωνα κροῶνη.

IV. SI VTRAQUE consonans, aut duplex sit in principio sequentis dictionis, producetur vocalis præcedens. Iliad. α.

ἔλκετο δὲ ἐκ κολοῖο μέγα ξίφος.

*Traxit autem ex vagina magnum enssem.*

Ibid.



Ibid. πολλὰς δὲ ἰφθίμους ψυχὰς αἰδῆσι παρέϊκεν.  
ψεν.

*Multas verò fortes animas demisit Orco.*

ποτὶ δὲ σκῆπτρον βάλε γαῖη. ibid.

*Deiecit sceptrum humi.*

τῆς γὰρ δὸς γλώσσης μέλιτι ὅ γλυκίων ῥέεν αἰ-  
δῆ. ibid.

*Cuius ex ore melle dulcior fluebat oratio.*

ANNOTAT.

IN HIS exemplis α, ι, breues, item ο & ε producuntur ob duas consonantes in altera dictione: Occurrunt autem huius productionis in omnibus ferè Poëtarum paginis exempla, quod ipsum quoque Latini nonnunquam Græcorum imitatione faciunt; non tantùm in monosyllabis, quæ sæpè non alio nomine, quàm quod monosyllaba sunt, extenduntur, sed etiam in polysyllabis. Hinc illud Iuuenalis, Satyra 8.

Occulta spolia & plures de pace triumphos.

Et illud Silij lib. 9.

Immane stridens agitur, &c.

Et illud Virgilij l. Georg.

Lappæque tribulique interq; nitentia culta.  
& alia huius generis, quæ adfert Emmanuel.

V. INTERDV̄M corripitur præcedens syllaba breuis, etiam si duæ consonantes,

vel



DE MUTA ET LIQUIDA. II

vel vna duplex fit in principio sequentis.  
Iliad. 2.

οἷτε ζάκυνθον ἔχον,

*Quiq; Zacyanthum habitant.*

ἀλλὰ σκάμανδρον

οἶσει δνεῖς, Iliad. 21.

*Sed Scamander vorticosus abripiet te.*

ANNOTAT.

MULTA huius generis exempla passim tibi Homerus suppeditabit, qui sepiusimè vocalem breuem ante hoc nomen σκάμανδρον corripit: vt ferè liberum videatur vocalem breuem, vel producere vel corripere, prout carminis ratio exigit.



Caput III.

DE MUTA ET LIQUIDA.

I. VOCALIS breuis ante mutam & liquidam, siue eiusdem, siue diuersa dictionis, communis est. Theoc. Idyll. II.

ὦ κύκλωψ κύκλωψ πᾶ πῆς φρένας ἐκπεπό-

τασσι.

Ο Cγ-



O Cyclops Cyclops, quò mens tua auolat.

Ibidem, ἔτω γέν ράϊσαι διάγ' ὁ κύκλωψ ὁ παρ' ἡμῖν.

Sic igitur facillimè vivebat Cyclops noster.

Iliad. 9. πάτροκλ' ὅ μὲν σίτον ἔλων ἐπένευμε τραπέζῃ.

Patroclus quidem panem accipiens distribuit in mensa.

#### ANNO T A T.

DICTVM est in regula, Vocalis brevis. Nam longa nunquam sit communis, licet sit ante mutam & liquidam: quod diligenter est obseruandum; ne quis putet *a, i, u*, hoc ipso quod antecedunt mutam & liquidam, esse communes. Non est ita, sed oportet vt saltem in illa dictione, natura sint breues; quod aliquando, maximè apud Latinos, ex Rectis deprehendere licet. Propterea enim isti obliqui, patris, patri, patrem, patres, *a* commune habent, quia *a*, in nominatiuo, pater; breue est, sed matris, fratris, & similes, perpetuò habent *a* longum, quia in his nominandi casibus mater, frater, *a* longum est, & idem iudicium esto de aliis tam Latinis, quam Græcis, siue in eadem, siue in diuersis dictionibus.

II. NON modò *λ & ρ*, sed etiam *μ & ν*, cum mutis apud Græcos ordinariè liquefeunt, breuemque vocalem faciunt communem;

munem, quod  
in Græcis dicitur,  
vt Cyclops  
mon. Theo

λαψὲ δὲ  
δόντες,

Sinistra  
tem crebri dicitur  
Idem Idyll

καὶ λέγει  
χεν μοι.

Et dicitur  
gredere mecum  
Idem Idyll

Septem dicitur  
mutilatis oculis  
Et Idyll. 16.

περικυβερῶ  
Quis color non

VT HOC  
hac de re eruditio  
tionibus posita



munem, quod apud Latinos non fit, nisi in Græcis dictionibus, quibus ipsi vtuntur, vt *Cycnus*, *Tecmessa*, *Therapna*, *Ichneumon*. Theocrit. Idyll. 22.

λαῖν δὲ σῶμα τύψε, πυκνοὶ δὲ ἀράβησαν ὀδόντες,

*Sinistra verò os percussit, crepitârunt autem crebri dentes.*

Idem Idyll. 1.

καὶ λέγε τὸν βῶταν νικῶ δάφνιν, ἀλλὰ μάχευ μοι.

*Et dic bubulcum vinco Daphnin. Sed congregere mecum.*

Idem Idyll. 15. ἑπτὰ δραχμῶν κυνάδας, χροαῖν διποπίλματι πηρῶν.

*Septem drachmis pilos caninos ex vetulis et mutilatis ouibus conuulsos.*

Et Idyll. 16. τίς κομόωντας

πριαμίδας ἢ ἦλυν δατο χροαῖας κύκνον ἔγνω;  
*Quis comatos priamidas aut muliebrem à colore nouit cygnum?*

## ANNOTAT.

VT HOC præceptum planius intelligas, lege quæ hac de re eruditè scribit noster Emmanuel, vbi de præceptionibus positionis agit.



III. VOCALIS brevis fit etiam apud  
Græcos communis ante literas, *μν, κ, π*,  
Hesiod. in Erg.

ἦτε καὶ ἀπάλαμνον περ ὁμῶς ἴππ' ἔργον ἐγείρει,  
*Quæ etiam ignavum ad opus excitat.*

Homer. βατραχ.

ἀλλ' ἴππ' λέκτρον ἰὼν ἄκρον δ' ἀκίυλον καπα-  
δάκνω.

*Conscenso lecto summum mordeo digitum.*

Theocr. Idyll. 17.

Θωρηχθεὶς ἴππ' βροτὸν ἀνάρσι· Ἄιγυπλίησι,  
*Armatus in armēta hostili animo Aegyptia.*

Hom. Odys. 4.

κύπρον Φοινίκην τε καὶ Αἰγυπλίης ἐπαλιθεὶς.

*Cyprum, Phœniciam & Aegyptum per-  
errans.*

ANNOTAT.

HINC fit ut pleraque verba ab his literis incapta  
repetant in preterito primam thematis, ut diximus in  
Grammatica cum de augmento preteriti ageremus. Vi-  
detur autem Martialis simile quid ausus lib. 5.

Sardonychas, Smaragdos, adamantas, Ias-  
pidas vno

Portat in articulo stella, Seuere, meus.

Et Propertius hellenismo vsus est hoc versu.

Te sce-



Te scelus accepto Thracis Polymnestoris  
auro.

Nutrit in hospitio non Polydore pio.

Et Ouid. 13. *Metamorph.*

Vadit ad artificem dire Polymnestora cedis.

Alij tamen legunt Polymnestor.

IV. VOCALEM breuem etiam tunc  
sæpè pro communi habent Græci, cum so-  
lam liquidam antecedit. *Iliad. I.*

αὐτὰς δ' ἐλώεια τεύχε κύνεοσι.

*Fecit ipsos escas canibus.*

Hom. hymno in Merc.

ἰμερόεν κανάθησε, θεὸς δ' ὑπὸ μέλῳ ᾄεισε.

*Suauiter sonuit, Deus autem melos cecinit.*

Theoc. *Idyll. II.* πολλάκις ὦ πολύφαμε τὰ  
μὴ καλὰ, καλὰ πέφανται,

*Sæpè ô Polypheme quæ non sunt pulchra, vi-  
dentur pulchra.*

Ἀνέρες ἔστε φίλοι, *viri este amici.*

Ἄρες ἄρες βροτολογὲ, *μικροφόνε.*

*Mars, Mars homicida.*

Quæ duo aliquoties apud Homerum  
occurrunt.

A N N O T A T.

ALII primum illud testimonium ita legunt, αὐτὰς  
δὲ ἐλώεια τεύχε κύνεοσι. vel, αὐτὰς δ' ἐλλώεια.

B

V. IDEM



VI. IDEM quandoque contingit, licet liquida sit in principio dictionis sequentis. Hom. Iliad. 22.

πολλὰ λισομένα : ἐδὲ ἔειπε. θυμὸν ἔπειθεν,

*Multa precantes, neque Hecatori animum flecebant.*

Et Iliad. 4. ὡς ὅτ' ἀπὸ σκοπῆς εἶδε νέφ' αἰπόλ' ἀνήρ.

*Sicut cum nubem ex specula videt caprarius.*

ANNOTAT.

HÆC Græcorum propria sunt. Quamvis Persius quoque in prologo simile quiddam sibi permiserit.

Cantare credas Pegaseium melos.

Longâ primâ in nomine, melos; Est enim scazon.

LIQUIDAE non solum postposita, sed etiam mutis anteposita liquecunt interdum, tam in eadem, quam in diuersis dictionibus, vt quidam volunt.

In eadem, v ante θ. Dionys. de situ orbis.

καὶ τρίπολιν λιπαρὴν, ὁρῶσι δάτε μάστιγιόντε,

Tripolim feracem, orthosida, & Maranthum.

μᾶντε φ. Odys. II.

καὶ γὰρ ἔχεν δύο παῖδας Ἀμφιόνε τε Ζήτῳ τε.

Duos habebat filios Amphionem & Zetum.

παντε π. Orpheus init. Argonaut.

ἀείξαι τε θαλάσσης

μαθ. γ.

παρθε-



παραδεινὸς ἀταρπὸς, ἐπιήρατον ἠρώεσι,

Ostende vias maris virginiei, quod gratum  
crit Heroibus.

γ loco v ante χ. Hesiod. in Erg.

εἰ γὰρ τοι καὶ χεῖμα ἐγχοίειον ἄλλο γίνηται,

Quod si negotium aliquod quale solet inter  
vicinos, exihat.

v ante κ, in diuersis vocibus. Iliad. 24.

Ἀλλ' ἐγὼ ὄδῳ σε ῥέξω κελόν, καὶ δέκε ἄλλοι  
σεῦ ἀπαλεξήσαιμι,

Nihil mali tibi faciam, quin potius alium  
quoque à te arceam, ne noceat.

v ante τ. Iliad. 22.

τῶν μνηστῶν φίλον τέκνον ἄμυνε δὲ δῖον ἄνδρα,

Horum memento chara proles, & fuga ini-  
micum virum.

μ ante π in illo versu Homeri, hymno in cybelen.

ἢ κροτάλον, τυμπάνων τε ἰαχὴ, σὺν τε τρόμῳ αὐλῶν,  
Cui crepitaculorum tympanorumque so-  
nitus & clangor tibi arum (placet).

Idē fit apud Catullum, Carm. de Berecynthia & Atti.

Niueis (cirata) cæpit manibus leue tympa-  
num.

v ante vocalem. Dionys. de situ orbis.

τῶ δὲ ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λακρῶν ἀρετα.

Et Phocyl. μήδ' ἐς ἔρωτα γυναικῶν ἄσπας ρεύσης ἀ-  
κίτεκτον.

Neq; amore mulierū totus diffluas perditio.



Nonnunquam corripiunt vocalem non obstantibus  
tribus consonantibus. Hom. Iliad. π.

ὄν πότμον γρόωσα λιπέσ' ἀνδρότητα καὶ ἡβην.

Suam fortem lugens & relinquens virilem  
ætatem & iuventutem.

Ceterum omnes istae observationes videtur ex deprava-  
tatis codicibus natae. Nam ut à primo versu ordiar, cor-  
recti codices ita habent apud Dionysium.

καὶ τείπολιν λιπαρήν, ὄσθ' ὄσθ' ἴατε μάχα δόντε

Apud Homeram verò ita:

καὶ ῥ' ἔσθ' ἐν δό π' αἰδ' Ἀμφιόνατε ζήθοντε

Tertius versus sic legitur apud Orpheum:

παρθενίης ἀτεγπύς.

In quarto eliditur a per apostrophum.

εἰ γὰρ τοι καὶ χεῖρ' ἐγχεύειον.

Quintus sic scribitur apud Homerum:

ἀλλ' ἐγὼ δ' ἴδεν σε πέζω χακόν, ἀλλ' ἄ κεν ἄλλον  
σεῦ ἀπαλεξήσομαι.

Sextus versus est iste:

τῶν μνήστω φίλε τέκνον.

In septimo qui est Homeri rectè legunt alij: τυπάων,  
& apud Catullum. typanum. est enim typanum idem quod  
tympanum.

Octavius, qui est Dionysij, hoc modo scribi debet:

τῶ δ' ἐπὶ βοιωτῶν τε πέδον καὶ λοκείς ἀρσεγ.

Quam Scripturam agnoscit Eustathius, licet alij le-  
gant. λοκῶν, eamque confirmant hoc Tryphiodori  
versu.



ἔρδα καὶ ἔνδα φέρεσι λόχον κλυτοπόλων Ἀχαιῶν.

Verum alij apud ipsum Tryphiodorum legunt etiam  
κλυτόπωλον, & apud Phocylidem; γονακός.

In nono denique versu legunt alij:

ὄν πρότιμον γόωσσι λιπὸς ἄσροτῆτα καὶ ἦβην.

Unus tamen occurrit versus Solonis, vbi brevis ante liquidam & mutam corripitur, & vnus Hesiodi, in quo brevis ante duas mutas & vnam liquidam nihilominus brevis est.

Prior est iste pentameter.

Ἀττικὸς ἔτ' ἀνὴρ τῶν σαλαμῖν ἀφέντων.

Atticus hic vir vnus est ex illis qui Salaminem deseruerunt.

Posterior est iste in clypeo Hercules.

Ἀλκμήνη, θυγάτηρ λαοσῶς ἠλεκτρεύων.

Alcmene, filia populorum seruatoris Elearyonis.

Nisi quis hic fingere velit συνίξιναι.



### Caput IV.

DE MODO QVO VOCALES LONGÆ ET  
DIPHTHONGI FI-  
unt breues.



I. QVÆLIBET vocalis & diphthongus communis est in fine versus, sicut apud Latinos.

II. V O C A L E S longæ & diphthongi breues esse possunt subsequente in altero vocabulo vocali aut diphthongo, neque enim necessariò eliduntur vocales concurrentes, vt in latino carmine fieri solet. Homer. Iliad. I.

ἔσ' ἀμήθως

μύθω Ἀθηναίης.

*Neque inobediens fuit dicto Minervæ.*

ὁ ζεὺς ἄλλοκα μὲν πέλει αἰθερῶ, ἄλλοκα δ' ἔει.

Theocrit. *Et Iupiter quidem nunc serenus est, nunc pluit.*

ἄλλεται ὀφθαλμός μιν ὁ δεξιός. Idem Idyl. 3.

*Salit mihi dexter oculus.*

Iliad. I. ἄξω ἐλῶν. ὁ δ' ἔ κεν κεχολώσεται ὄν κεν ἰκωμῶ.

*Auferam; ille autem indignabitur ad quem venero.*

Ad imitationē Græcorum scripta sunt illa à Latinis.

Virgil *Æneid.* 3.

*Insula*

ET  
Insula  
Æneid. 3.  
Illo alto.

Et alia quæ  
vocales lo  
obsequen  
autdiphth

III. ID  
uis sequat

Pytha.

νομαρέζ

Deos in

Odyss. 2.

νείδα γαί

Quod si

IV. SA

lis & diph

vocalem

quamvis

exemplis

Iliad. 6.

ἔλυνέε

Neq. en

Tyrtæ

καίς



*Insula Ionio in magno, quas dira Celano.*  
*Æneid. 5. Victor apud rapidum simoenta sub*  
*Ilio alto.*

Et alia quæ adfert Emmanuel, in quibus  
 vocales longæ & diphthongi corripiuntur  
 ob sequentem in altera dictione vocalem  
 autdiphthongum, nulla elisione facta.

III. ID IPSVM fit interdum, quam-  
 vis sequatur consonans in altera dictione.

Pytha. τῆσ τε κατὰ χθονίης σέβει δαίμονας ἐν-  
 νομαρέων, quidam legunt, σέβει.

*Deos inferos cole iustis solutis.*

Odyss. 2. εἶδ' ἐκεν ὄμαδ' ἰκωμυ Φίλην ἐς πα-  
 τριδα γαῖαν,

*Quod si domum venero in chara patriam.*

IV. SÆPIVS producitur longa voca-  
 lis & diphthongus, si in eadem dictione  
 vocalem vel diphthongum antecedit,  
 quamvis aliquando corripiatur, vt in his  
 exemplis.

Iliad. 6. εἰδ' ἐ γὰρ εἰδ' ἐ δρύαντ' ὃς κρητέ-  
 ρ' ἄλκυεργ'.

*Neq, enim Dryantis filius fortis Lycurgus.*

Tyrtæus. μὴ κατὰ λάπωντας φεύγετε τὰς γέ-  
 ραις



*Ne fugiatis relictis semibus.*

Theocr. Idyl. II. καθεζόμενος δὲ διὰ πέ-  
τρας ὑψηλάς εἰς πόντον ὄρων ἀειδίε πιαῦτα

*Sedens in petra respiciens q̄ in pontum talia  
canebat.*

Sappho. τῷ γρηπεί πελάγων πατὴρ ἀνέθη-  
κε μένισκος,

κύρτον καὶ κώπων μνάμα κακοζωίας.

*Mensisus parens posuit piscatori Pelagoni  
nassam & remum monumentum vitæ misera.*

V. VOCALIS longa vel anceps ante  
aliam vocalem breuem vel longam non  
corripitur necessariò.

Homer. Iliad. 12. Φωήεντι δράκοντα Φέρων  
ἐνύχεοισι,

*Ferens cruentatum unguibus draconem.*

ζῶν ἐτ' ἀπαείροντα. Ibid.

*Vnum adhuc palpitantem.*

Idem Homer. Iliad. II.

διὰ δὲ ἑμπερὲς ἰδὸς

ἐν γαίῃ κατέπηκτο

*Penitus autem sagitta in terra defixa est.*

VI. VOCALIS brevis ante aliam vo-  
calem longam, vel diphthongum, corri-  
pitur, nisi producatum quadam licentia:

πατὴρ

πατὴρ ἀνέ-

Divum h

Idem Il

κ; Αχαιῶν,

Intuens T

corum.



QVOT

TITA

CI

HA CT

busque nat

est, quomo

tiam abut

regulas tra

tem ancip

suprà me

modum d

fat. Vide

Latinis, c



πατήρ ἀνδρῶν τε θεῶν τε,  
*Divum hominumq; pater.*

Idem Iliad. 8. εἰσρόων τεύωντε πόλιν καὶ νῆ-  
 ας Ἀχαιῶν,  
*Intuens Troianorum urbem & naues Gra-  
 eorum.*



Caput V.

QUOT MODIS QUAN-  
 TITAS VOCALIVM AN-  
 CIPITVM COGNO-  
 scatur.

HACTENVS de diphthongis vocali-  
 busque natura breuibus & longis dictum  
 est, quomodo illis vtantur & interdum e-  
 tiam abutantur Poëtæ. Sequitur iam vt  
 regulas tradamus cognoscendi quantita-  
 tem ancipitum vocalium, in quibus, vt  
 suprâ me dicere memini, omnis prope-  
 modum difficultas Græcæ Prosodiæ ver-  
 satur. Videntur autem si non plures, quàm  
 Latinis, certè non pauciores Græcis sup-



petere rationes inuestigandi quantitatem harum vocalium. Nam ancipitum quantitatem agnoscere licet, 1. Accentu. 2. Cōtractione. 3. Dialecto. 4. Derivatione. 5. Compositione. 6. Incremēto nominum. 7. Incremento verborum. 8. Regulis quibusdam specialibus tam de vltimis quàm de non vltimis syllabis. 9. Vsu & præceptis latinæ linguæ & Profodia. 10. exemplo & auctoritate, seu vsu & lectione Poëtarum.



### Caput VI.

## DE ACCENTV.

I ANTEPENULTIMA acuta, semper breuis est vltima, exceptis Atticis, ὁ μινέλεως, τῆς πόλεως, ciuitatis, τῶν πόλεων, de quibus lib. I. cap. 22. exceptisque diphthongis αι & οι, quæ in ratione accentuum habentur breues, non autem in quantitate, ἡ πότνια, veneranda. ἡ τεράπιζα, mensa. ἡ ἀσέλγεια, impuritas. ἡ δόξεια, pietas. ἡ ἀλήθεια, veritas. ἡ δερόπαινα, ancilla. τέτυφα, ἔτυψα, ἔτυψας,

ἡ τεράπιζα, mensa.  
ἡ ἀσέλγεια, impuritas.  
ἡ δόξεια, pietas.  
ἡ ἀλήθεια, veritas.  
ἡ δερόπαινα, ancilla.

HAC reg  
rō & expediti  
butorum, qua  
stant.

II. VLT  
nultima c  
tio. μῆσα,  
tum, μῆσα,  
δῆσα, suan  
gestum, χε  
berata. πῆ  
σῆσι. στα. γ  
υσο. πῶ π  
Φῶνῆ, Ph  
pediuntur  
habeant b  
III. C  
centum a  
tem que e



ἔτυψας, *verberavi*. τὸ σίνηπι, *sinapi*. τῶ μέλιτι,  
*melli*. τὸ οἰνόμελι, *vinum mulsum*. ὁ κρηή Φιλό-  
 πωρεῖς, *amans patria*. ὁ κρηή ἔυχαις, *gratus*.  
 ὁ κρηή ἀχαις, *ingratus*. ὁ πέλεκυς, *securis*. ὁ κρηή  
 ἢ νέηλυς, *advena*.

## ANNOTAT.

HAC regula certissima & nusquam non obuia cer-  
 τὸ & expedite cognosces quantitatem plurimorum voca-  
 bulorum, qua in vltima syllaba ambigua vocalibus con-  
 stant.

II. VLTIMA brevis est, quando pe-  
 nultima circumflectitur, nisi obstet posi-  
 tio. μῆσα, μῆσαι, *Musa*. ἡ μοῖρα, *parca*, fa-  
 tum, μοῖραν. βαρεῖα, *gravis*. ὀξεῖα, *acuta*. ἡ-  
 δεῖα, *suavis*. σώμα, *corpus*. βῆμα, *sedes*, sug-  
 gestum. χρῆμα, *usus*, pecunia. τοφθεῖσαι, *ver-*  
*berata*. τιθεῖσαι, *ponens*. διδῆσαι, *dans*.  
 εἴθι, *sta*. γῶμι, *cognosco*. δῶμι, *subeo*. κλῶμι,  
 πορο. τὸ πῶν, *grex ouium*. ὁ πῆχυς, *cubitus*. at  
 Φοῖνιξ, *Phenix*. ἀυλαξ, *sulcus*, & similia, im-  
 pediuntur positione, quo minus vltimam  
 habeant breuem.

III. CVM penultima natura longa, ac-  
 centum acutum habet, signum est, ancipi-  
 tem que est in vltima syllaba, esse longam,  
 ἢ λήδα,



ἡ λήδρα, *Leda*. ἡ ὥρα, *hora*, ἡ Φαίδρα, *Phaedra*, ἡ δουλεία, *seruitus*. ἡ λατρεία, *cultus*. ἡ βασιλεία, *regnum*. ὁ Αἰεΐας, τὸ Αἰεΐα, ὠ Αἰεΐα, *Aeneas*. ὁ Αἰῖς, *Aiex*. ἡ διναιία, *iusta*. τὰ μέσση in Duali.

## A N N O T A T.

RATIO huius regula est, quia longa ante ultimam breuem, si accentum habet, circumflexum habeat oportet, ut ex doctrina accentuum constat. Hinc necessariò colligimus, ultimas in prædictis, aliisque similibus vocabulis esse longas.

IV. QUANDO masculinum est proparoxytonum in *gos* vel *os* purum, foemini- num verò eius proparoxytonum, pro certo habeas, ultimam foeminiini esse longam, ὁ ἅγιος, *sanctus*. ἡ ἁγία, τὸ ἅγιον. ἡμέτερος, *no- ster*, ἡμετέρος. ὑμέτερος, *vester*, ὑμετέρος, *ve- stra*. ὁ σοφώτερος, *sapientior*, ἡ σοφώτερος.

V. ANCEPS nominis proparoxytoni bre- uis est, si ultima quoque brevis sit. τὸ ξύλον, *ξύλα*, *lignum*. ὁ φίλος, *amicus*. τὰ φίλα, *ami- ca*. μάλα, *valde*. ἅμα, *simul*. πολλάκις, *sæpe*. τε- τεράκις, *quater*. πεντάκις, *quinqües*. ἡ φύσις, *natura*. ἡ λύσις, *solutio*. ὁ βίος, *vita*, τὸ χάος, *chaos*.

ANNO-

RATIO  
ultimis prædi-  
centur, iuxta  
ante finalem b-  
circumflexum. Ne-  
dendū est, vrru-  
tima, nihil ind-  
as, eius, elre-  
us sit, quanti-  
iudicium erit d-  
ri ξύλον in-  
liquis.

VI. OM-  
est, ὁ μῶς, m-  
ὑμῶς, vos. ἡ  
ὁ μῦθος, se-  
vā, *Miner-*



DE C

NE

I. OM



## ANNOTAT.

RATIO huius præcepti est, quia si *a, i, v,* in penultimis prædictarum vocum longa essent, circumflecterentur, iuxta regulam accentuum, quæ docet longam ante finalem breuem, si habeat accentum, habere circumflexum. Ne quis autem decipiatur, diligenter attendendum est, virum vltima corripatur. Nam si longa sit vltima, nihil inde colliges de quantitate penultima, ut *ἔυ-α, φίλος, οἶλος, &c.* nisi ex alio casu, cuius vltima breuis sit, quantitatem iam indagaueris, tunc enim idem iudicium erit de casibus, quorum vltima longa est. Nam ut *ἔυλον* in recto primam habet breuem, ita & in obliquis.

VI. OMNIS syllaba circumflexa longa est, *ὁ μῦς, mus.* ὁ vel *ἡ ὕς, οὖς, sus.* τὸ πῦρ, *ignis.* ὑμεῖς, *vos.* ἡμεῖς, *nos.* ὑμῖν, *vobis.* ἡμῖν, *nobis.* ὁ μῦθος, *sermo, fabula.* ὁ πῖλος, *pileus.* ἡ ἀθηναία, *Minerva, ἡ μνᾶ, mina.*



## Caput VII.

## DE CONTRACTIONE ET DIALECTO.

I. OMNIS syllaba ex contractione nata siue



ta siue circumflexo notetur, siue non, longa est, κρέασι, κρέασι, κρέα, *carnes*. ἐβόαι, ἐβόαι, βόαι, βόαι. τῇ πόλει, *civitati*, τῇ πόλει, πόλι-  
ες, πόλις. οἱ βότρυες, βότρυες, βότρυς, βοτρί. ὁ ἀ-  
κῶν, pro ἀέκων, *inuitus*.

## ANNOTAT.

- VIDENTVR interdum Poëta hoc praeceptum non  
observare. Apoll.

Ἀρχόμεν' ὅσο φαίβε παλαιγενέων κλέα φάτων μνή-  
σμαι.

- Incipiens à te Ὁ Phœbe, priscorum facta vi-  
rorum canam.

Et in illo Epigrammate.

οἱ κόεις ἀρχὴ κόρυ κορέσαντό μιν, ἀλλ' ἐκορέσθην,

Ἀρχὴ κόρυ κέρυτος τὸς κόεις ἐκκοείζω.

Cimices ad satietatem vsque satiati sunt ex  
me, sed ego vicissim satiatus sum vsque ad sati-  
etatem, excorians cimices.

Epigramma est petitum ex annominatione τῶ κόρυς,  
κόει, & verbi ἐκκοείζω.

Priori quidem versu Apollonij corripitur videtur a  
contractum, in hoc verò epigrammate iota contra-  
ctum.

Sed dicendum est tales syllabas non per contractio-  
nem, sed exemptione alterius litera factas, κλέα ab-  
lato & per syncopen, κλέα, vltima breui, & κόει-  
ς exempto & manet iota breue. Aliud est enim con-  
tractio

natio & syn-  
gram apud La-

II. Ἀλφ  
longum est

ἀδύπ πὸ  
προ ἡδύ, ἡ π

Dulcis es

illa.

Ibid. ἀπ  
Ornata p

LONG

venit ex η,

ocr. Idyll.  
αἶκα τῆν  
Si ipse ac

ΑΙΙΟΥΑ

τι, & ὄρα pro ὄ  
terdum apud e

III. Α

Poëtas, qu

δὲ εἰς ἴδι

Et Theocr

Bono am

ΚΥΚΑ



tractio & synaresis, aliud syncope, tam apud Græcos  
quàm apud Latinos.

II. Ἄλφα Doricum natum scilicet ex η  
longum est. Theoc. Idyll. i.

ἀδύτι τὸ ψιθύροσμα, καὶ αἰπίτος αἰπόλε τήνα,  
pro ἡδύτι, ἡ τήνη, vel ἐκείνη.

Dulcis est susurrus & pinus ὁ Caprarie  
illa.

Ibid. ἀσκήτὰ πέπλωτε καὶ ἄμωυκι.  
Ornata peplo reticuloque.

LONGVM est etiam illud quod non  
venit ex η, sed ex ε, vt αἶμα, pro εἶνε. The-  
ocr. Idyll. i.

αἶμα τὴν ἑλὴ κερσὸν τράζον,  
Si ipse acceperit cornigerum hircum.

## A N N O T A T.

ALIQUANDO fit contrarium. Nam πῆμα pro πό-  
τε, & ὄμα pro ὄτε, & ἄλλομα pro ἄλλοτε, corripuntur in-  
terdum apud eundem Idyll. i. 4. & alibi.

III. Ἄλφα Æolicum breue est apud  
Poëtas, quamuis ex η factum. Iliad. 3.

Διὸς ἰθὶ νόμφα φίλη, pro νόμφη.

Et Theocr. θάρσῃ κἄρα φίλα,

Bono animo sis. pro κἄρα, seu κόρη, puella.

ANNO-



30 DE CONTRACTIONE  
ANNOTAT.

IDEM quod Aeoles faciunt Latini. Vltimam enim in his, fama, plaga, machina, aliusque corripiunt, licet descendant à Graecis, φήμη, πληγή, μηχανή.

IV. ÆOLES quoque α, alioquin longum, corripiunt in accusatiuis pluralibus primæ & secundæ simplicium, atque in participiis in ας. Theocr. Idyl. 21.

ἡ πένια, δίοφαντε μόναι τὰς τέχναις ἐγείρει.

Paupertas, ô Diophante, sola excitat artes.

Idem Idyl. 1. πάντα δ' ἐναλλαί γένοιτο, καὶ ἐπίτῳς ὄχραις ἐνεύκει,

Omnia commutentur. & pinus pira ferat.

Idem Idyl. 3. τίτῳρ' ἐμὴν τὸ καλὸν πεφιλαρέ-  
νε βόσκει τὰς αἴγας.

Tityre mihi valde chare, pascce capellas.

Idem Idyl. 5. πᾶσας ἐγὼ λῆσῶ σβαερίπιδ' ὅ-  
ἐνδοθι κρήνας.

Omnes ego lauabo in fonte Sybaritico.

Et Idyl. 4. βόσκειν δέ μοι αὐτὰς ἔδωκεν,  
Illas mihi pascendas dedit.

Hesiod. δ' ἤσους ἀλυκτοπέδησι προμηθεῖα,  
Ligans Prometheus vinculis ineuitabilibus.

Idem Theog. πῶθ' ὄρας ἡμεῖτα πάντα ἐξ ἐμῆ-  
πεναιέτας εἶναι.

Filiis cunctis diebus suos esse incolas.

ΟΝΙΑ

ANNO-

PRO spha  
ma syllaba mu  
Hinc alpha lon  
tima, alpha ve  
autem passim a  
reptionis exem  
consecratur et  
carmine seruie  
V. ΑΛΦΑ  
penultimis  
ραϊ μέτραι.  
βεβαῖως, lic  
μέτρακα, βε  
u, breui.

DIXIMV  
is, & passim in  
Notetur tan  
liquando penu  
gam cum in ob  
λαὶ ποσὶτα  
Populi ar  
Breuem, ca  
ἐν θυμῷ με  
In animo  
VI. ΑΛΦ



PRO *δήσας* vltima longa. Nam si quantitas vltimæ syllabæ mutetur, omnino etiam mutatur accentus. Hinc alpha longo in hac voce, κῶρα, acutus est in penultima, alpha verò breui, circumflexus, κῶρα. Occurrunt autem passim alia apud Theocritum huius *Aeolicæ* correctionis exempla; licet enim ipse *Doricam Dialectum* confectaretur, non reuiciebat tamen *Aeolicam*, quando carmini seruiebat.

V. ΑΛΦα quoque Ionicum breue est in penultimis præteritorum Ionicorum, γέγραα, μέμαα, ἔσαα, Βέβαα, γεραῶς, μεμαῶς, ἔσαῶς, Βεβαῶς, licet ex η oriatur, ablato κ, γέγηκα, μέμηκα, Βέθηκα, ἔσηκα. Sic πέφυκα, πέφυα, υ, breui.

## ANNOTAT.

DIXIMVS de his præteritis in Grammatica, capite 15. & passim inuenies apud Homerum, & alios exempla.

Notetur tamen hic hoc participium μεμαῶς habere aliquando penultimam longam, aliquando breuem, longam cum in obliquis habet ο. *Iliad.* 2.

λαοὶ δουρήσοντο μεμαῶτες ἐγχείῃσι

Populi armabantur, hastis prompti.

Breuem, cum in obliquis habet ω. *Iliad.* 3.

ἐν θυμῷ μεμαῶτες ἀλεξέμεν,

In animo cupientes opitulari.

VI. ΑΛΦα Ionicè insertum tertiis personis

C

sonis



sonis pluralibus passivis & mediis praesentis, praeteriti, plusquamperfecti, & futuri, breve est, *πετόφαται, verberati sunt, βεβολήατο, vel βεβλήατο, τυπώοιατο, τυψοίατο, &c. έαται pro ήνται, sedent, κέαται, pro κείνται, iacent.*

## A N N O T A T.

DE his personis multa dicta sunt libro primo, cum de verbo passivo ageremus. Exempla passim sunt obvia in Homero.

VII. ΑΛΦΑ Ionicè interpositum verbis circumflexis in αω, producitur si syllaba proximè antecedens sit longa, *μαίμαα, μαίμα, μαίμαα à μαίμαω, impetu feror, incitor, vehementer desidero. μενοιάα, incitatus cupio, μενοιᾶ, μενοιᾶα. Homer. Iliad. 19.*

*είπερ γὰρ θυμῷ γε μενοιᾶα πολέμιζεν.*

*Etiam si animo promptus sit ad pugnandum.*

## A N N O T A T.

DE hac litera α interiectione plura habes lib. I. in secunda coniugatione circumflexorum.

IX. SI SYLLABA antecedens proximè literam α sit brevis, ipsum etiam αλΦα breve erit. Iliad. 13.

*πολέμοιο μενοιᾶ*

*Αυλιάα.*

*Cupis*



*Cupit bellum capessere.*

Sic *βοάα, μηχανάαται, ἐγγράαδαι* & similia a prius breue habent, vt & *ἑσάωσε*, pro *ἑσώσε*, *seruauit*.

IX. PERSONÆ Ionicæ verborum in *μι, πιδέασι, διδύρασι, ζευγύασι, & ἑασι*, pro *είσι, sunt*, & *ἴασι*, pro *εἴσι, eunt*, a longum habent. Iliad. 16.

*καί τ' ἀγεληδὺν ἴασι δάσπ κρήνης μελανύδρε.*

*Gregatim veniunt à fonte nigra aqua.*

Hom. Odyss. 19. *ταῖσσι τῶν χαῖ κῆ ἀλήμιονες ἀνδρες ἑασι.*

*Tales sunt viri pauperes & erratores.*

## A N N O T A T.

FIT HOC ob generalem regulam, quæ docet omnem personam verbi desinentem in *σι*, penultimam producere, *τύπῃσι, τετύφῃσι, πιδέασι, &c.*

X. BREVE est *αεχη* per dieresin natū, *ἤχην, ἐάχην, ἤχα, ἑάχα, κατέαχα, fractus sum, ἤλων, ἐάλων, captus sum, ἤξα, ἑάξα, συνέαξα.* De quibus lib. 1. cap. 23.

XI. QUANDO ex diphthongis vocalis abiicitur, anceps quæ remanet breuis est, *Φεύγω, fugio, Φυγή, fuga. πείθω, persuadeo. πιθανός, probabilis. τὸ ζεύγος, iugum. ὁ ζυγός.*

C 2

XII. QUAN-



XII. QUANDO diphthongus propria vel impropria per dialysin dissoluitur in duas syllabas, tunc vocales ancipites corripuntur: vt, πάις pro πᾶις, εὖ pro εῦ, αἰδής pro αἰδής. Hesiod. in Erg.

κρύψε δὲ πῦρ, τὸ μὲν αὖθις εὖς πάις ἰαπε τοῖο.

*Abscondit verò ignem, quem rursus bonus Iapeti filius.*

Tryphiòd. καὶ σῦρον μὲν ἔβαινε λιπὼν εὐπάρογενον ἄστν.

*Scyrum abiit, relinquens urbem pulchras virgines habentem.*

Iliad. 15. Ζεὺς καὶ ἐγὼ, τρίτη δὲ αἰδής ἐνέροισιν ἀνάστων.

*Iupiter & ego, & tertius Inferis imperans.*

## ANNOTAT.

ALIQUANDO tamen producuntur huiusmodi vocales. Theoc. Idyll. II.

ἔτω γὲν ράϊσα διαγ' ὁ κύκλωφ ὁ παρ' ἡμῖν.

Sic igitur facillimè viuebat noster Cyclops.

ράϊσα pro ρᾶσαι

ὁ θραξ, Thrax, dialysi Ionica, θρήξ in obliquis aliquando corripitur, vt Iliad. 4.

θρήξες ἀκρόμοι. βολιχ' ἐρχεᾶ χερσὶν ἔχοντες,

Thracæ comati longas hastas manibus tenentes. aliquando producitur.

Dionys.



Dionys. αὐτοὶ δὲ Θρήκες ἀπέεργα γαῖαν ἔχοντες.  
Ipsique Thraeces immensam terram habentes.



Caput IIX.

DE DERIVATIONE ET COMPOSITIONE.

I. DERIVATA sequuntur naturam eorum, à quibus deriuntur: ὁ δίκαιος, iustus, ἡ δίκη, iustitia. δικάω, iustum facio. ἡ δικαιοσύνη, iustitia. τὸ δικάσιμα, omnia prima breui. τιμάω, honoro. ὁ τίμιος, honorandus, prima longa. νικάω, vinco. νίκη, victoria. ὁ νικητής, victor, prima longa. κένω, iudico, ἔκενον, prima longa in omnibus ὁ κερτής, ὁ κερτικός, prima breui. Sic ἀνά, ἄνω, supra, κατὰ, κάτω, infra, itidem prima breui.

ANNOTATA.

HAEC regula de derivatis magnum subsidium adfert ad cognoscendam quantitatem verborum, ut planum fiet ex illis, quae infra dicemus de verborum incremento. Verbum νικάω corripitur in illo versu,



Αργυρέαις λόγχησι μάχεσθαι πάντα νικήσεις.

*Alij tamen legunt, καὶ πάντα κρατήσεις.*

II. **MVLT A** quæ suæ originis naturam non sequuntur, vsu assiduaque Poëtarum lectione discenda sunt, vt ἡ μανία, furor, prima breui, ὁ μανικὸς, & μανιακὸς, prima longa. Orph. in Bacch.

κυκλήσω σε μάκαρ πολυώνυμε, μανικὲ Βακχέυ.

*Voco te beate, multorum nominum & furiose Bacche.*

Sic ab αἰά, *semper*, prima breui, fit ὁ καὶ ἡ αἰάδης, *eternus*, &, ὁ καὶ ἡ αἰένα, *perennis*, prima longa.

III. **COMPOSITA** ferè sequuntur breuitatem vel longitudinē suorum simplicium, ἡ γυνή, *mulier*, prima breui. ὁ ἀνδρογύνος, *Androgynus*. ἡ τιμή, *honor*. ὁ καὶ ἡ ἀτιμία, *inhonorus*, penultima longa. ὁ θυμὸς, *animus*. ὁ καὶ ἡ μεγαθυμία, *magnanimus*. ὁ ὑποκριτής, *hypocrita*. ὁ λαός, *populus*. ὁ Μενέλαος, *status*. ἡ κατάφρασις, ἡ φράσις, *phrasis, locutio*. ἡ μετάφρασις, ἡ παράφρασις. πᾶσαι, *omnis*, ἀπασί, *symptoma*.

ET  
IV. PR  
pittem defici  
tem, & ext  
si positio o  
ἴπτι, ἀντί. ἀν  
cumeo. τὸ ἀπ  
παβαίλω, δ

POETA  
in composition  
qua de re dixi  
ἀνταί, pro ἀν  
INTER  
ἀγαθὴ δὲ α  
Bona est  
Interdum  
infra suo loc  
V. PR  
syllabaan  
piunt, su  
κατὰ, ἀντι  
niat.  
VI. A,  
ἀδύλαμα  
καὶ ἡ ἀκρο  
ἀπμ, ἡ



IV. PRÆPOSITIONES quæ in ancipitem desinunt, breuem habent ancipitem, & extra & intra compositionem, nisi positio obstet. παρὰ, ἀμφί, πρὶ, ἀνὰ, κατὰ, Ἰπὶ, ἀντί. ἀντιλέγω, contradico. περιέχω, circummeo. τὸ ἀμφιθέατρον, Amphitheatrum. καταβάλλω, deicio.

## ANNOTAT.

POETAE ex κατὰ, ἀνὰ, παρὰ, sæpè abiciere solent & in compositione & extra, quamvis sequente consonante, qua de re diximus lib. I. cap. 13. κατὰ θεο, pro κατὰ θεο, ἀνὰς, pro ἀνασείς.

INTERDVM additur iota ad alpha. Iliad. λ.

ἀγαθὴ δὲ παρὰίφασίς ὅτιν ἐταίρος

Bona est admonitio sodalis.

Interdum producuntur solita Græcorum licentia, & infra suo loco allatis exemplis planum fiet.

V. PRÆPOSITIONES quæ in prima syllaba ancipitem habent, eandem corripiunt, siue in compositione, siue extra, κατὰ, ἀνὰ, nisi licentia quadam secus eueniat.

VI. Α, priuatiua particula breuis est, ὁ ἀδάμας, adamas, ὁ καὶ ἢ ἄτομος, atomus. ὁ καὶ ἢ ἀκοσμος, inornatus, immundus. ὁ καὶ ἢ ἄτιμος, inhonoratus, ὁ καὶ ἢ ἀκλεής, inglorius.



Hom. Iliad. I. αἰψ' ὄφελος πικρὰ νηυσὶν ἀ-  
 δάκρυτ' ἔχει ἀπὸ μῶν, ἥδ' αὖτις.

*Vinam sederes ad naues sine lachrymis &  
 damno.*

VII. CORRIPIVNTVR ancipites  
 harum vocularum inseparabilium ζα, ἀει,  
 ἐει, δει, βει, ὀζαδε, diuinus. ὁ καὶ ἡ ἀει-  
 δηλος, conspicuus. ὁ καὶ ἡ εἰβώλαξ, ferax. ὁ  
 καὶ ἡ δειύστερος, perditè amans. ὁ καὶ ἡ δειυσώδης,  
 olidus. ὁ βειμαρὸς, robustus, validus.

Hesiod. αἰψ' ἐλικῶνος ἔχουσιν ἕρος μέγατε ζα-  
 θεόντε,

*Quae Heliconis montem habent magnum  
 & diuinum.*

Hom. Odyss. II. καὶ τίτυον εἶδ' ἰον γαίης ἐει-  
 κωδέος υἱόν,

*Vidi etiam Tityum terra clara filium.*

Hesiod. ρεῖα δ' ἀείζηλον μινύθει καὶ ἀδρα-  
 λον ἀέζει.

*Facile deprimit illustrem, & obscurum ex-  
 tollit.*

IIX. SI PRIOR pars compositionis  
 in α, β, vel υ desinat, plerumq; corripitur,  
 ὁ καὶ ἡ μεράθυμος, magnanimus. ὁ καὶ ἡ λυσιμε-  
 λης, soluens curas, vel membra. ὁ καὶ ἡ καλλι-  
 πάργος,

πύργος, πύ-  
 ραν in di-  
 πλοδ' αὖμας  
 τῶς γὰρ  
 Quomodo  
 nimi Achai?



QVID si  
 notum est ex P  
 las hic praescrib  
 tionum, quib  
 sci queat.

I. A incr  
 gularis sim  
 iusdem, &  
 est. Aνεῖα,

Hesio. α  
 ἀρχαὶ δ' α



πάση, pulchras genas habens, ὁ κ' ἢ ἡδυσπέης,  
 suavis in dicendo. ὁ πολυδώρη, Polydorus, ὁ  
 πολυδάμας, Polydamas. Hom Iliad I.

ὡς γὰρ τι δώσουσι γέρας μεγάθυμοι Ἀχαιοί;  
 Quomodo enim tibi munus dabunt magna-  
 nimi Achai?



Caput IX.

DE ALPHA INCRE-  
 MENTO NOMINVM

PRÆCIPVE QVIN-  
 tæ Declinationis.

QVID sit incrementum nominum & verborum,  
 notum est ex Prosodia Latina. Hoc igitur omisso, nonnul-  
 las hic præscribemus præceptiones de incrementis declina-  
 tionum, quibus quantæ sint hæ vocales, a, i, u, cogno-  
 sci queat.

I. A incremētum Doricum genitiui sin-  
 gularis simplicium, & genitiui pluralis e-  
 iusdem, & secundæ simplicium, longum  
 est. Ανεΐας, ανειάων. μεσάων.

Hesio. πηλιάδων ἀτλαγέων ἐπιτελλομένων  
 ἀρχεῶν ἀμητῶν ἀρότιοι δὲ δυσομένων,

C 5 Pleiadi-



*Pleiadibus orientibus incipe metere,  
Arare verò occumbentibus.*

Corripitur tamen interdum a incrementum plurale secundæ simplicium.

Dionys. ἀλλ' ἤτοι πλάων μὲν ἰσὼν πόδι κασιπίων.

ANNOTAT.

ALIVD incrementum non est in primis quatuor declinationibus simplicibus. Nam λόγος, λόγιο, λόγισσι, & similia, primo statim aspectu suam quantitatem demonstrant.

II. Ἀλφα incrementum quintæ declinationis à nominibus neutris in α, ας, αρ, breue est. τὸ σῶμα σώματ, corpus. τὸ σῆμα, signum, σήματ. τὸ κέρας, cornu, κέρατ. τὸ κρέας, caro, κρέατ. τὸ ἥπαρ, hepar, ἥπατ. τὸ νέκταρ, nectar, νέκταρ. τὸ φρέαρ, ruitus, φρέατ.

ANNOTAT.

VIDENTVR tamen neutra in ας aliquando incrementum habere longum, vt ex hoc Anacreontis versiculo liquet.

φύσιν κέρατα ταύρης  
ὄπλας δ' ἔδωκεν ἵπποις.

Natura dedit cornua tauris & cales equis.

Corri-

Corripuntur  
mer. Odys. τ.

οἱ δὲ διὰ ζεστ

Quæ verò

Interdum in

εστ κέρατ

γάμπε βιν

III. Ἀλφ

nationis à

culinis in ας

Pallas. ἡ λαμ

νας, μινδ

ger. ἑτάλας

Hom. Iliad

βορρνεε ἦσαν.

Pulchram

EXCIPE

κατὸς ἀπ

Immorta

cusit

Dubitat de

fit masculini an

bro II. cum mu

διήκας πει



Corripiuntur autem etiam illa κέρατ κέρα, Ho-  
mer. Odysf. τ.

οἱ δὲ διὰ ξησῶν κερῶν ἔλθωσι δύραζ.

Quæ verò per polita cornua eunt foras.

Interdum interponitur a longum ante alterum a, κέ-  
ρατ κέρατ, Calaber lib. I.

γράμπε βίη κρατερο κέρατ. οἱ δὲ οἱ ἄμφω.

III. ΑΛΦα incrementum quintæ decli-  
nationis à nominibus fœmininis & maf-  
culinis in ας, breue est, ἢ παλλὰς, παλλὰδ, Pallas.  
ἢ λαμπὰς, λαμπὰδ, Lampas. ἢ μον-  
νας, μονάδ, unitas. ὁ μέλας, μέλαν, ni-  
ger. ὁ τάλας, τάλαν, miser.

Hom. Iliad. 6. καλὴν χρυσεὴν, μέλανες δὲ οἱ  
βότρες ἦσαν.

Pulchram, auream, cui nigri botri erant.

ANNOTAT.

EXCIPE ἢ κραὶ τῆς κρατὸς, caput. Iliad. I.

κρατὸς ἀπὸ ἀθανάτοιο μέγαν ἐλέλιξεν Ὀλυμπον.

Immortali capite magnum Olympum con-  
cussit.

Dubitat de hoc vocabulo Eustathius Odysf. 12. num  
sit masculini an fœminini generis. Sed tamen Calaber li-  
bro II. cum muliebri appposito coniunxit.

διήσους περὶ κρατὸ βοῦ καλὰ νέεα βότεια.

ὁ λάα



ὁ λάαις, τὸ λάα⊙, crasi λά⊙, etiam breue habet a in-  
crementum.

Orpheus in Argonaut. λάαισι δ' ἐντύλοισι δαμῆπτο  
δικον ἀνάσσει.

Lapidibus politis ædificauit Regina do-  
mum.

IV. ΑΛΦα incrementum masculino-  
rum & foeminarum in αρ & λς breue est,  
ὁ μάκαρ, beatus. ἡ δάμαρ, δάμαρ⊙, uxor.  
ἡ ὄαρ, coniunx vel colloquium. ἡ ἄλς, mare.  
ὁ ἄλς, sal.

Homer. Iliad. 1. εἰς ἄλα θῖαν, in sacrum  
mare.

Theocrit. Idyl. 27. Φῆς μοι πάντα δόμεν τά-  
χα δὲ ὕπερον εἰδὶ ἄλα δόιης.

Ais te mihi omnia daturum, fortè postea ne  
salem dederis.

## A N N O T A T.

HINC excipiendum videtur φὰς, φαεὺς, sturnus,  
producitur enim apud Homer. Iliad. 17.

τῶν δ' ὄσει φαεῶν νέφ⊙ ἐρχεῖ) ἢ ἐ κοιλοῖν.

Ut sturnorum nubes seu turma vel graculo-  
rum aduenit.

Item ὁ κὰρ καεὺς, ex Caria, Hom. Iliad. 2.

Νάστης αὖ κερῶν ἠγήσατο Καρβαεργῶνον.

Nastes Carum barbaræ linguæ dux fuit.

Theocritus tamen Idyll. 17. corripuit hoc incremētum  
σημαίνει

σημαίνει λυκ

Lyciis im

V. GEN

plerunque

⊙, Titan.

παιῶν, παιῶ

toris custos.

EXCIPIV

nigrum. πλά

VI. GEN

ναὺς, nauis.

cut & illud

copen patie

σι, μηχανεῖσι.

incrementu

sic ἄπισσι, σύμ

Alcaeus.

πὸ δ' εἶπεν

Φορήμεθε

Alius enim

de, nos aut

atra.

APVD THE



σημαίνει λυκίοις φιλοπολέμοις τε χέρεσι.

Lyciis imperat & bellicosis Caribus.

V. GENITIVVS ανος longus est quod plerunque ex accentu liquet, ὁ πῆλιν, πῆλινⓄ, Titan. ὁ Ἀλκιμῶν, ἈλκιμῶνⓄ, Alcman. ὁ Πανῶν, ΠανῶνⓄ, Pagan. ὁ Πανῶν, Πανῶν, Pan, pectoris custos.

## A N N O T A T.

EXCIPIVNTVR duo neutra, μέλαν, μέλανⓄ, nigrum. τάλαν, τάλανⓄ, miserum.

VI. GENITIVVS in αος à nominibus ναῦς, navis. γράς, anus, vetula, brevis est, sicut & illud incrementum, nominum syn-copen patientium, ὁ πατήρ, πατράσι, ἀνδράσι, μητέραςι, θυγατέραςι. Dativus πῶσι longum incrementum habet, ut patet ex accentu, sic ἄπασι, σύμπασι, longa sunt.

Alexus. τὸ μὲν γὰρ ἔνθεν κύμα κυλίνδεται,

τὸ δ' ἔνθεν ἄμμες δ' ἂν τὸ μέσον ναί,

Φορήμεθα σὺν μελαίνα.

Alius enim fluctus hinc voluitur, alius inde, nos autem in medio cum naue agitamur atra.

## A N N O T A T.

APVD Theocrit. Idyll. 17. legitur ναός prima longa.

ἡ δὲ



ἔξέ τις αἰμαλόνδε ποῖς ἐξάλατο ναός.

Nec; quisquam in littus veloci exiliit naui.

Ceterum hic genitiuus Doricus est pro νῆος, à *Recto* ἢ νῆος. Utuntur autem ποῖα plerunque his obliquis, νῆος, νῆϊ, νῆες, vel νηὸς, sic ραῦς, ρηῖος.

VII. A incrementum à nominibus in ψ corripitur. ὁ ἄραψ, ἄραβ, Arabs. ἢ λάιλαψ, λάλαπ, turbo. Hom. Iliad. II.

αὐτὰρ ἐγὼν ἐνόρρασι κελαινῇ λάιλαπιῖσ.

Ego irruī nigro turbini similis.

## ANNO T A T.

φαΐ φαῖος, avis quoddam genus, nonnulli palumbem interpretantur, videtur incremento longo constare.

IX. A incrementum à nominibus in ξ, aliquando breue est, aliquando longum; ὁ κόραξ, coruus. κόραξ, ὁ κόλαξ, adulator. κόλαξ, ὁ καὶ ἡ φύλαξ, custos. φύλαξ, ὁ πίναξ, tabula. ὁ ἄβαξ, abax, abacus. ἢ παλαξ, παλαῖος, tabula. ὁ ἀνθραξ, carbo. ὁ ἄρπαξ, harpago, raptor. ὁ στόραξ, styrax. ἢ κλίμαξ, Climax. ὁ μύσταξ, mystax. ἢ μάσταξ, mandibula. ὁ ἢ πίδαξ, fons, scatunigo. ἢ αὐλαξ, sulcus. ἢ λάραξ, urna, omnia hæc α breue habent.

ΑΤ ὁ Φάραξ, phaeax. ὁ θώραξ, thorax. ὁ ἰέραξ,

ραξ, hierax. habent lon

Lib. I. E

ἢ λακάξ, δι

Solum R

colaces, id

Theoc. I

λακ, ἐκ δ

Qui num

Hom. Ili

μυφρα, π

Scribens

πίδακ

apud Hom

rum fontium

Homer.

κα χειροί π

Sed Vly

presit.

Thryph

πέδ χειροί

Labrum

prehensum t

Odys. t

χειροί, ἐκ



ραξ, hierax. ἢ ῥαξ, ῥαγός, acinus, & similia α  
habent longum.

Lib. i. Epigr. ῥῶ καὶ λάμβδα μόνον κέρακας  
κέλακασε δις ᾶ.

*Solum R & L fecernit coraces, id est, cornos  
& colaces, id est, adultores.*

Theoc. Idyl. 10. ὅς νῦν ἀρχόμενος τῶς ἄν-  
λακ & ἐκ δὲ ποταμῶν γαίης.

*Qui nunc incipiens sulcum non demetis.*

Hom. Iliad. 6. γράψας ἐν πίνακι πηκτικῶν θυ-  
μοφθῆρα πολλά.

*Scribens in conuoluta tabula multa tristia.*

πίδακ & ἐξ ἱερῆς. Callimach. Et passim  
apud Homer. πολυπίδακ & ἰδης. *Ide multo-  
rum fontium.*

Homer. Odyss. 4. ἀλλ' ὄδυσσεὺς ἔπι μάσκα-  
κα χερσὶ πίεζε,

*Sed Vlysses os seu mentum manibus com-  
pressit.*

Thryphiod. μύσκα δ' ἀρρήκτοις ἀλυκτο-  
πέδῃσι μεμαρπῶς εἶχεν ἔπι κρατέως.

*Labrum seu mentum firmis vinculis com-  
prehensum tenebat fortiter.*

Odyss. ψ. ἀλλὰ με κείν & ἐλὼν ἔπι μάσκα  
χερσὶν, ἐν ἑα εἰπέμεναι.

*Scd*



*Sed ille me mento apprehensum non finit loqui.*

## ANNOTAT.

VVLGO producitur *mystax mystacis*, cum tamen Poeta Greci corripiant, ut ex allatis exemplis constat.

QVÆ nomina in αξ, incrementum habeant breue, quæ longum, varia dantur documenta. Primum enim sunt qui dicant, omnia nomina plurium quàm duarum syllabarum habere, α, longum: maximè si penultima sit breuis. ὁ ἰεραξ, ἰερακ, accipiter. ὁ οἰκοφύλαξ, οἰκοφύλακ, custos domus. Ita præter ceteros Lascaris in sua Grammatica.

CAETERVM nisi præceptum hoc intelligatur de simplicibus vocabulis, non erit verum. Nam ὁ νυκτινόραξ, ὁ ἀγκλοφύλαξ, & ipsum Lascaris exemplum, ὁ οἰκοφύλαξ, α breue habent, & multo magis ὁ χαρὴν ἐπιβόλαξ, ferax, ὁ χαρὴν πολλοπέλαξ, fontibus abundans; Et tamen omnia ista pluribus, quàm duabus syllabis constant: sequuntur autem hæc & similia composita naturam & quantitatem simplicium. Nec refert quod apud Manilium lib. I. legimus.

Permeat Arctophylaca petens per terga draconis.

Nam metri necessitate produxit breuem.

SECUNDO dicunt in dissyllabis, tunc α incrementum esse longum, cum prior vocalis natura longa est, ὁ φαίαξ, φαίακ, phæax. ὁ θώραξ, θώρακ, thorax. ὁ πλάτυξ, valde diues. ὁ οἶαξ, temo, navis gubernaculum,

haculum  
præceptum h  
primam nat  
αξ, fons,  
pax, medic  
corripuntur.  
corripitur ap

Nάλ & α  
Nilus cu  
min

Alterius inc  
gram. 103. H  
dicunt, si pen  
incrementum  
ciferator. E  
tationis con

Sed ut hoc  
mibi scrupula  
μῶσαξ, vel ἡ πα  
me docebit vt  
positione simi  
gani fieri poss  
vocabulis, ὁ δα  
est longum nat

TERTIO  
ue sit, tunc erit  
quis hoc docu



maculum. Hac eodem loco idem Lascaris. Sed tamen  
 praeceptum hoc certum non est. Nam & ἡ ἀύλαξ, sulcus,  
 primam natura longam habet, & similiter ὄ vel ἡ πῖ-  
 λαξ, fons, & ἡ βόλαξ, gleba, & ὁ δρωπάξ, Dro-  
 pax, medicamenti species, & tamen in obliquis  
 corripuntur. Priorum attulimus iam exempla. βόλαξ  
 corripitur apud Theocritum. Idyl. 17.

Νῆλ & ἀναβλύζων διερχν ὄτε βόλακα εἰρήσει.

Nilus cum exūdans humidam & ebam com-  
 minuit.

Alterius incrementum breue est apud Ausonium Epi-  
 gram. 123. Hinc ruit etiam illa generalis praeceptio cum  
 dicunt, si penultima positione duntaxat longa sit, tunc α  
 incrementum esse breue, ὁ ἀρπαξ, rapax. ὁ πέκραξ, vo-  
 ciferator. Excipiunt ὁ κόρδαξ, cordax, genus sal-  
 tationis comicæ.

Sed ut hoc maxime verum sit, non tamen omnem  
 mihi scrupulum eximet hac regula. Nam si occurrat ὁ  
 μύσαξ, vel ἡ μάσαξ U. G. vel ἡ λάραξ, vrna, nunquam  
 me docebit vtrum prima syllaba sola positione, an verò  
 positione simul & natura sit longæ. Nam qui hoc ne-  
 gant fieri posse, illi velim dicant, quantum sit α in his  
 vocabulis, ὁ δώραξ, & ἰέραξ, & μάλλον, magis. Annon  
 est longum natura & positione?

TERTIO sunt qui dicunt, si α, nominatiui bre-  
 ue sit, tunc etiam breue futurum in incremento. Sed ne-  
 que hoc documentum reddis me certum de quantitate.

D

Nam



Nam licet interdum ex accentu circumflexo cognoscere possimus a ultima syllaba esse breue, vt ἡ ἀύλαξ, ἡ ἕραξ, saepe tamen hoc praesidio destituemur, tum quis non omnes accentum circumflexum notant in syllaba longa antecedente alteram sola positione longam, tum quia saltem in aliis vocabulis, vbi prima syllaba positione duntaxat longa est, nescimus quantum sit posterius alpha, ἡ λάραξ, ὁ ἀραξ, tum quia fieri potest, vt anceps in re-cto sit longa naturâ, in obliquis verò breuis, αῖς, ὄδς, ἴψς, μῖς, μῦδς, μῖς.

Itaque nihil certò & constanter hic praescribi potest, quamuis partim ex Latina prosodia, praesertim Emmanuelis, partim obseruatione & notatione, partim etiam his qualibuscunque documentis, satis multa de harum vocum in αξ quantitate cognoscere liceat.

Illud etiam obseruetur tanquam signum certum, tunc α, harum & similium dictionum esse longum cum à poetis vertitur in η. Nullum enim α breue à nominibus in αξ mutant ipsi in η. Theoc. Idyl. 9.

ἰγνῆς ἢ ἰπῆξι, pro ἰεγνῆς ἰεγῆξι.

Accipitres accipitribus chari sunt.

Et saepe apud Homerum occurrit ἰεγνῆς, pro ἰεγῆξι.

αξες.



Caput



DE I  
MENT

I. IOTA  
tri generis,  
το σιμη, σιμη  
II. FO  
masculinor  
& ιρος; ἡ πόλι  
δι. ἡ χελ  
fas, δευτ  
III. FO  
tonorum in  
iria. Φίλον ἐ  
Homerum.  
ryllis. ἡ ἐδδ  
αῖς, clypeus, α





## Caput X.

## DE IOTA INCREMENTO QVINTÆ DECLINATIONIS.

I. IOTA incrementum nominum neutri generis, breue est, τὸ μέλι, μέλιτϞ, mel. τὸ σῖνιπι, σῖνίπιτϞ, sinapi.

II. FOEMININORVM quoque & masculinorum barytonorum in ιος & ιδιος & ιτος; ἡ πόλις, πόλιτϞ, ciuitas. ἡ ἔρις, λῖς, ἔριτϞ. ἡ χάρις, χάριτϞ. ἡ δέμις, ἰνῖς, δέμιτϞ, vel δέμιτϞ; itemque ἡ τίς, τίτϞ, tam interrogatiuum quàm infinitum cum suis compositis ὄσις, ἡ τίς, ὄ, τι. ὁ ὄφις, σέρπεις, ὄφιτϞ. ὁ πάρις, Πάρις. ὁ κεί, ἡ νήσις, νήσιτϞ, ieiunus.

III. FOEMININORVM etiam oxytonorum in ιδίτϞ, ἡ πατερίς, πατερίδτϞ, patriua. Φίλην εἰς πατερίδα γαῖαν, passim apud Homerum. ἡ ἀμαρυλλίς, ἀμαρυλλίδτϞ, Amaryllis. ἡ ἑλληνίς, ἑλληνίδτϞ, mulier Græca. ἡ ἀκλις, κλιπεύς, ἀκλιδτϞ.

D 2

EXCEP-



DE INCREMENTO  
EXCEPTIONES.

EXCIPIUNTUR tamen primo foemina & masculina dicatalecta, id est, quæ duas habent in Recto terminatione, ὁ δελφίς, δελφῖνς, *delphinus*. ἡ ἀκτίς, ακτίς, ακτῖνς, ἡ σαλαμίς, σαλαμῖνς, *Salamis*, & similia, quæ etiam in ω desinunt, δελφῖν, ακτῖν.

SECUNDO excipiuntur monosyllaba siue sint duarum terminationum, siue vnius tantum, præter δῖς, διός, *Iupiter*, quod breue est. ὁ vel ἡ θῖν, θινός, *littus*. ἡ ρῖν, *nasus*. ἡ ἰν, ἰνίς, *fibra*, seu vis, ἰνός, ἰνί, ἰνεί. λῖς λιτός, *pannus lineus subtilis*. ὁ λῖς seu λιν, λιός, *leo*. ὁ κῖς, κινός, *vermiculus qui in ligno vel frumento nascitur*. Theoc. Idyll. 22.

ἐκβάαντες δὲ πρὶ θῖνα βαθὺν καὶ ὑπὸ ἠνεμόν ακτῖν.

*Excipientes in littus & in oram ventis subiectam.*

Idem Idyll. 1. αἰδέε ὁ ῥόδηκανη κατ' αὐχέ-  
ναι πάντοθεν ἴνες.

*Vndiq, tument illi in cervice fibra seu vena.*

Homer. Iliad. 8. ἄρματα δὲ ἀμβρομοῖσι τί-  
θει κατὰ λῖτα πεπείσας.

*Currus*

*Currus*  
menta obten  
Theod.  
Montan  
Theocr  
πὶ ὀνικαθηπα  
Semper e

PLERQ  
enim nomen ad  
nominatiuis pl  
ubique esse long  
flexo, sed acut  
rus, deducunt a  
monet etiam E  
Hom. διορ ἐαγα  
στο τὸ λῖς deduc  
Sic enim secu  
neutri, necesse e  
qualis eunque t  
ni, ὁ λῖς. Celebr  
præcipue accusa  
ὄς τὸν λῖν ὄσα  
Qui leon  
amavit.  
Ait Laſcar  
sed non adfers



*Currus verò super altaria posuit, linea tegumenta obtendens.*

Theod. λιὸς ὁ ἄριστος ἀγνοεῖν ποτὲ σαμψῶν  
*Montani leonis vim olim domans Sampson.*

Theocr. Idyl. 1. καὶ οἱ ἀεὶ δρυμεῖα χολὰ πο-  
 τὶ ῥινὶ καὶ ἤται.

*Semper ei in naso acris bilis infidet.*

## A N N O T A T.

PLERAQUE ex prædictis accentu cognoscuntur, se  
 enim nomen accentum circumflexum in accusatiuis, &  
 nominatiuis pluralibus habeat, signum est vocalem illam  
 ubique esse longam, vt δῖν, δῖνός, δῖνα; aliàs haud circum-  
 flexo, sed acuto notaretur. Illud λῖτα, quo vitur Home-  
 rus, deducunt aliqui à singulari λῖτον, interim tamen, ve  
 monet etiam Eustathius Iliad. 8. inuenitur datiuus λῖτῷ,  
 Hom. δῖον ἕαντῷ λῖτῷ καὶ λυφεν, quem Grammatici à Re-  
 cto τὸ λῖς deducunt, & est generis neutri.

Si enim secundum Eustathium datiuus hic est generis  
 neutri, necesse est, etiam Rectum illius esse generis neutri,  
 qualiscunque tandem sit. Alij aiunt esse generis masculi-  
 ni, ὁ λῖς. Celebrant porro poëta à nomine λῖς seu λῖς, leo,  
 præcipuè accusatiuum λῖν. Theoc. Idyl. 13.

ὅς τὸν λῖν ὑπέμεινε τὸν ἀγρίον ἤγατο παιδός.

*Qui leonem agrestem sustinuerat puerum  
 amauit.*

*Ait Lascaris primam in λῖς etiam breuem reperiri,  
 sed non adfert exemplum.*



TERTIO excipitur ὀκμή ἢ ὄρνις, ὄρνιθ<sup>Ⓞ</sup>,  
avis, ales, penultima longa, ἢ μέρμις, μέρμι-  
θ<sup>Ⓞ</sup>, funiculus, & Διὸνήμεδες, passim apud  
Homerum. Διὸνήμεδες Ἀχαιοὶ, bene ocreati  
Achiini.

Homer. Odys. 3 ἐνθα δὲ τ' ὄρνιθες πανυσίω-  
τεροι Διὸνέροντο,

*Vbi volucres alata stabulant seu cubile  
ponunt.*

Theocrit. Idyll. 7. καὶ μοισσῶν ὄρνιθες, ὄσση  
ποτὶ χῆρον εἰοισθὸν Ἀντία κεκκῶζοντες.

*Et Musarum volucres, qua crocitant contra  
Chium cantorem. Nam Dores ὄρνιθ<sup>Ⓞ</sup> di-  
cunt ab ὄρνιξ.*

Phocyl, tamen corripuit.

ὄρνισι μὲν πολλὴν ταχυτήτ', ἀλκὴν δὲ λέεσι,  
*Volucris quidem multam celeritatem, for-  
titudinem verò leonibus.*

Hom. Iliad. 1. Ἀργεῖοισι τε καὶ ἄλλοι εὐκνή-  
μιδες Ἀχαιοὶ.

*Attride & alij bene ocreati Achei.*

Odys. 10. κατέδει μέρμιθι Φαινή,  
*Alligabat funiculo pulchro.*

QUARTO excipiuntur nonnulla quæ  
iota genitiui circumflectunt, ἢ κρηπίς, κρηπί-  
θ<sup>Ⓞ</sup>.

δ<sup>Ⓞ</sup>, crepti-  
nis. Φεγγη-  
nis. ἢ αἰψίς,

QUAE ab  
tibus componi  
etiam si mutet  
habens, ὁδ<sup>Ⓞ</sup>.

IV. Iota  
& ηψ brevis

ἢ καλλιθ<sup>Ⓞ</sup>  
passim apud  
pulchricom-

erinacij. ἢ  
λκ<sup>Ⓞ</sup>, cal-

nos, involu-  
tate. ὁ καὶ ἢ

νξ, chænis  
lubrum, se-

λψ, scala,  
σως, petra-

dinem.  
Hom.  
εἰσπελάων.



Ἰ, crepido. κνημῖς, κνημῖδ, tibia. ἢ Ἐφρα-  
 γῖς, Ἐφραγῖδ, sigillum. ἢ κληῖς, κληῖδ, cla-  
 uis. ἢ ἀψῖς, ἀψῖδ, fornix, arcus.

A N N O T A T.

QVAE ab huiusmodi vocabulis iota longum haben-  
 tibus componuntur, retinent ipsum quoque iota longum,  
 etiamsi mutetur accentus, ὁ χρυσάκλις, aureos radios  
 habens. ὁ δυνήμις, bene ocreatus.

IV. Iota incrementum nominum in ἰξ  
 & ἰψ breue est, ἢ τριχός, τριχός, capillus. ὁ καὶ  
 ἢ καλλίτριχ, καλλίτριχ, pulchricornus. hinc  
 passim apud Homerum. καλλίτριχες ἵπποι,  
 pulchricorni equi. ὁ καὶ ἢ ὕσπιξ, hystrix, species  
 erinacy. ἢ σίξ, σίξ, ordo, series. ἢ κύλιξ, κύ-  
 λιξ, calix. ὁ κύλιξ, κύλικος, Cilix. ἢ ἑλιξ, ἑλι-  
 κος, inuolucrum, ὁ καὶ ἢ ἡλιξ, ἡλικος, aequalis a-  
 tate. ὁ καὶ ἢ ὀμήλιξ, ὀμήλικος, coatanus. ἢ χόϊ-  
 νιξ, chœnix, semodius, ὁ χερνίψ, χερνίβος, pol-  
 lubrum, seu aqua qua lauantur manus. ἢ κατή-  
 λιψ, scala, κατήλιφος, ὁ καὶ ἢ ἀγίλιψ, ἀγίλι-  
 πος, petra quæ à capris relinquitur ob altitu-  
 dinem.

Hom. Iliad. 4. ἀμφὶ δέ μιν κρατερὰί τῖχες  
 ἀσπίσέων.

D 4

Circa



*Circa illum erant robusti ordines clypeatorum.*

Hom. Odys. I. χέρνιβα δὲ ἀμφίπολος πρὸς  
χόῳ ἐπέχευε Φέρρου.

*Aquam verò ancilla ex gutto seu pollubro  
fundebat ferens.*

ANNOTAT.

ADDE his composita à τείψ, ὁ παιδοτέψ, idem  
quod παιδοτείβης, pædotriba. ὁ δικότεψ, verna, fer-  
uus vernaculus. dicitur etiam δικοτείβης. ἀλοτέψ,  
pistillus quo sal contunditur. ἀλετεΐβαν. Inter-  
pres Aristoph. καὶ τὸτον διαλέξαν ἀλοτεΐβα. Et hunc bi-  
cipitem pistillum salis. Est autem penultima in voce παι-  
δοτείβης, pædotriba, brevis tam apud Græcos, quam  
apud Latinos, sicut Et vox ἡ τείβαν, qua à terendo, vi-  
am significat. Hinc παιδοτεΐβικῶς, Aristoph.

ἀλλ' εὖ λέγεις καὶ παιδοτεΐβικῶς ταῦτά γε.

Bene dicis hæc Et pædotribice.

Excipe ἡ τέπιξ, τέπιγος, cicada. ὁ καὶ ἡ πέ-  
διξ, πέδιμος, per dix. ἡ μάσιξ, μάσιγος, flagel-  
lum. ἡ Σιδώδιξ, σιδώδιξ, vibex. ὁ Φόινιξ, Φόινιμος, phæ-  
nix, item, palma. ὁ σκάνδιξ, σκάνδιμος, scandix. & αἰξ,  
αἰκος, impetus. ὁ καὶ ἡ πολυαἰξ, πολυαἰκος, impe-  
tuosus. & monosyllaba, ὁ ῥίψ, ῥιπῶς, ramus  
salignus, vimen textile. ἡ ψ, ἰπῶς, vermis spe-  
cies.

cies qui cor-  
liad. I.

Theoc.

μοῦσι δὲ μύρ

Cicada an-

Oppian.

δὲ βῆς αἰολόδ

Perdices

Hom. II

σιγα Φαιωνῶν

Telo per-

(non habebit)

Hom. C

πῖ, λυθῶν ἀν

Vbi verò

nerunt,

Dion. A

Vbi Palm

Hom. C

χομένα βασι

Ne aben-

liad, II

μο.

Sed plu-

cumbit.



*cies qui cornua corrodit, vt ait Eustath. Iliad. 1.*

Theoc. Idyl. 9. τέτιξ μὲν τέτιγα Φίλος, μύσ-  
μοικι δὲ μύρμιαξ.

*Cicada amica est cicada, et formica formica.*

Oppian. κυνηγ. 2. πέρδικες θέροι, δὲ πύρ-  
δρες αἰολόδριροι.

*Perdices celeres, flammantes, & varij colli.*

Hom. Iliad. 10. τόξω δ' ἔπι πηλῆσων ἐπεὶ ἐ μὲ-  
σιγα φαεινήν.

*Telo percutiens, quia scuticam seu flagellum  
(non habebat.)*

Hom. Odys. 15. ἔνθα δὲ Φοίνικες ναυσίκλυ-  
τοι λυθον ἄνδρες,

*Vbi verò Phœnices nauibus inclyti viri ve-  
nerunt.*

Dion. Ἀκρόκομοι Φοίνικες ἐπηρεφές πεφύασι.  
*Vbi Palma alticoma, opaca, orta sunt.*

Hom. Odys. 21. μὴ κέρας ἴπες ἔδρῳιεν δ' ἄτοι-  
χομένε βασιλῆϊ.

*Ne abeunte Rege vermes cornu corroderēt.*

Iliad. 11. ἀλλὰ τὸ μὲν πλεῖον πολυάιν' πολέ-  
μοιο.

*Sed plurima pars belli violenti mihi in-  
cumbit.*



σιώδιξ etiam σιώδιη & habet à recto σιώδιγξ, Ho-  
mer. Iliad. J.

πικναὶ δὲ σιώδιγγες ἀνὰ πλευρῆς καὶ ὤμους.

Frequentes erant vibices per latera & hu-  
meros.

D. Gregorius Nazianz. corripit incrementum nominis  
μάστιξ.

μάστιγος Αἰγύπτῳ κακόφρον & αἰὲν ἀείθεται.

Semper numerata malè sanæ plagas Ae-  
gypti.



### Caput XI.

## DE Y INCREMENTO QVINTÆ DECLI- NATIONIS.

I. r incrementum à nominibus mono-  
syllabis in *us*, & à neutris in *u*, & à paroxy-  
tonis, & oxytonis, & perispomenis in *us* &  
*up*, breue est, ὁ καὶ ἡ σῦς, ὕς, *sus*, σός, ὁ μῦς, *mus*,  
μῖός. ἡ δρυς, *quercus*, δρυός, τὸ γόνυ, γόνυ &  
genu. τὸ λόφου, λόφου & *hasta*. τὸ δάκρυ, δάκρυ-  
ος, *lachryma*. ὁ βότρυς, *botrus*, βότρυ & ὁ νέκυσ,  
νέκυσ,

νέκυσ & μο-  
μῖος, χλαμῖ-  
δύς, πῖσις. ἡ  
ὁ Φύος, λυ-  
δύς, Ἰστρος  
γός, ἰγῖος. ὁ ν  
Odyss.  
αἰὲν ἐδέσσι,  
Ederē  
edunt.

Tryphi  
σουλτες Αχαι-  
Lachrym  
Hom. I  
ἡ δρυς Φέρεα  
Odyss.  
κρυον εἶθε.

Cateru  
lio lachrym

Produc  
μῖος, καμῖ-  
καὶ χόρτοιο  
minis boni



νέκυθ, mortuus. ὁ σάχυς, spica, σάχυθ. ἡ χλαμύς, χλαμύδος, chlamys. ὁ ἰχθύς, vel ἰχθύς, ἰχθύς, piscis. ἡ ὀφρύς, ὀφρύς, supercilium. ἡ ὀφθαλμὸς, ὀφθαλμὸς, lumbus. ὁ μάρτυρ, μάρτυρος, testis. ὁ ψιθυρ, ψιθυρος, susurro. quibus adde, τὸ πῦρ, πυρὸς, ignis. ὁ κύν, ἡ κύων, canis, κυνός.

Odyss. 10. ἐδμεναι ὄια σῦες χαμαιδανάδες αἰὲν ἐδρσι,

*Ederes sicut sues humi cubantes semper edunt.*

Tryphiod. Δάκρυσι λαθροδίοισιν Ἐπιπλάουσας Αἰχμοί.

*Lachrymis occultis allacrymabantur Graeci.*

Hom. Iliad. 24. ἔρχεται ὠμῆς ἡσιν ἔσω ἰχθύσι καὶ φέροσσι.

Odyss. 4. αὐτὸρ ὁ πυρὸν, ἔω ὀφρῦσι δάκρυον εἶβε.

*Ceterum ille amaras fundebat sub supercilio lachrymas.*

EXCEPTIO.

Producitur à Theocrito Idyll. 4. ἡ κώμυς, κώμυθος, fasciculus, manipulus. καὶ μαλακῶ χόρτιο καλὸν κώμυθα δίδωμι, ἔν mollis gratinibus bonum do manipulum. Inuenies alia quoque



quoq; nonnunquam à Poëtis producta, ut  
 ἢ ἰλῦς, ἰλῦς, *limus*. Iliad. 21.

κείσεται ὑπὸ ἰλῦος κεκαλυμμένα.

*Iacebunt (arma illius) limo tecta.*

II. NOMINA in υν, quæ etiam in υς desinunt, incremento longo constant. ὁ Φόρκυν, ἢ Φόρκυς, Φόρκυνος, *Phorcys*. ἢ γόρτυν, γόρτυνος, *Gortyn*, ciuitas Creta. ὁ μόσυν μόσυνος, *turris vel domus lignea vel sedes*.

Homer. Odys. 1. Φόρκυνος θυγάτηρ, *filia Phorcyni*.

Idem Odys. 3. ἐξαπιῇ γόρτυνος ἐν ἠεροειδέϊ πόντῳ.

*Ad fines Gortynis in obscuro ponto.*

Apoll. Αὐτὰρ ἐν ὑψίστῳ βασιλεὺς μόσυνι θαλάσσης.

*Ceterum rex in altissima sede sedens.*

Dionys. καὶ οἱ μόσυνας ἔχουσι θεροπέρας.

*Et qui igneas habent ades.*

III. NOMINA in ξ & ψ ferè habent breue incrementum, ὁ ὄνυξ, ὄνυχος, *unguis*. ἢ ἄντυξ, ἄντυγος, *ambitus orbis, seu curuatura rota*. ἢ πῆρυξ, πῆρυγος, *ala*. ὁ vel ἡ ἄμπυξ, ἄμπυκος, *reticulum, redimiculum muliebre*. ἢ σῦξ, συγός, *Styx*. ἢ πῆλυξ, πῆλυγός, *plica, innolucrum*. ἢ κάλυξ,

κάλυξ, κάλυξ  
 Chalybs. κιν  
 ἔρυξ, ἔρυκος,  
 Lib. 3. E

Φόργυσιον α

Non amp

Homer

ῥὶ δ' ἀντυγὰ

Vndique

cit lucidum,

Theoc.

κατὰρ δὲ οἱ

Ornata

tem viri sum

E X C

βυξ, Bomb

nulem,

ὁ κηρυξ,

Iliad. i. χα

pracones,

ptum apu

κηρυξ

ὁ βεβου

Theoc. lo

κίες καμῶντ



κάλυξ, κάλυκος, *folliculus*. ὁ κάλυψ, κάλυκος.  
*Chalybs*. κίνυψ, κίνυφος, *Cinyrs*, *nomen fluij*. ὁ  
 ἔρυξ, ἔρυκος, *Eryx*, *nomen montis*.

Lib. 3. Epigram. ἔκ' ἐπι δὴ τῷ εὐρύγεσσι λιγυ-  
 Φόγγουσιν αἰείσεις.

*Non amplius canes alis canoris.*

Homer. Iliad. 18. πάντοσε διαδράλων πε-  
 ρὶ δ' ἄντυγα βάλλε φαείνην, τρίπλοκα, μαρμαρέην.  
*Vndique variegans, circumque circum iecit lucidum, triplicem, splendentem.*

Theoc. Idyl. 1. ἄσκητὰ πέπλω τε καὶ ἄμπυ-  
 κι παρ' δέ οἱ ἄνδρες.

*Ornata peplo & redimiculo, iuxta illam au-  
 tem viri sunt.*

ΕΧΣΙΡΕ ὁ κόκκυξ, *cuculus*, ὁ Βόμ-  
 βυξ, *Bombyx*, ὁ κήϋξ, *Ceryx*; Vide Emma-  
 nuelem.

ὁ κήρυξ, *præco*, communiter producitur,  
 Iliad. 1. χαίρετε κήρυκες Διὸς ἄγγελοι, *saluete  
 præcones, Iouis nunciij*. legitur tamen corre-  
 ptum apud Homerum Iliad. 17.

κήρυκι ἤπτυσίδη.

ὁ βέβρυξ, *Bebryx*, *anceps est*.

Theoc. Idyl. 22. κόχλω Φυσαθέντος αἰὲ βέβρυ-  
 ἴες κομώντες.

*Inflatâ*



*Inflata concha (conuenerunt) Bebryces semper comati.*

Hom. Iliad. 2. Βεβρύκων βασιλῆος.

ὁ γρὺψ, γρυπὸς, Gryps, & ὁ γρῦψ, γρῦπὸς, vultur, & longum habent.

Iliad. 22. τάχα κύνε ἐ κύνες καὶ γρῦπες ἔδονται.

*Comedent illum vultures & canes.*

Et hac de incrementis nominum.



Caput XII.

DE QUANTITATE  
VERBORVM IN PRÆ-

SENTI ET IM-

perfecto.

I. QUANTA est syllaba immutabilis in præsentī, tanta est in imperfecto, tam ætino quàm passiuo omnium modorum, etiam in participiis, κέρνω, iudico, ἐκέρνω, κέρνωμαι, ἐκέρνώμην, κερνώμενος, prima vbiq̄ue longa. γράφω, scribo, γράφομαι, ἔγραφα, ἔγραφόμην, γράφόμενος, prima breui.

II. VERBA in υνω produunt penultimam in præsentī & in imperfecto, μολύνω,

con-

untamino.  
νω, dirigo  
pulsio. ὄνω  
generis.

Odyss.

Ab urbe

fans.

III. VER

ένω, germin

λαρχάνω, s

habent bre

ΑΛ' ἐκ Α

Sed non

Soph. E

χάνεις.

Turpisim

Idem Ib

Βάνεις.

Quod ob

EXCI

assequor. Φ

Iliad. 2.

Αχαίων.

Statim

names.



contamino. παύνω, mitigo. βραδείνω, *tardo*. ἰθύνω, *dirigo*. ἀμύνω, *ulciscor*, seu *auxilior*, *propulso*. θύνω, *subeo*, *ingredior*, & alia huius generis.

Odyss. 8. ἄσπεϊ κ' ἐπέεσσιν ἀμύνων νηλεές ἦμαρ.

Ab urbe & liberis crudelem diem propulsans.

III. VERBA in ανω, vt μανθάνω, *disco*. βλαστάνω, *germino*. ἀνδάνω, *placeo*. λαμβάνω, *accipio*. λαγχάνω, *sortior*, & similia, penultimam habent breuem. Iliad. 1.

Ἀλλ' ἐκ Ἀτρείδῃ Ἀγαμέμνονι ἦν δ' ἄνε θυμῷ.

Sed non placebat animo Atreide.

Soph. Elect. ἀγρίαι πάντων ἔργα δρῶσαι τυγχάνεις.

Turpissima omnium facinora facis.

Idem Ibid. ὡς τῆς θυγατρὸς ἀντίποινα λαμβάνεις.

Quod ob filiam reposes pœnam.

EXCIPE in άνω, *uenio*. κυχάνω, *inuenio*, *assequor*. φθάνω, *præuenio*, *præoccupo*.

Iliad. 2. καρπαλίμως δὲ ἵκανε θοὰς ἔπι νῆας Ἀχαιῶν.

Statim autem peruenit ad celeres Græcorum naues.

Corripi-



Corripitur tamen in βατραχ.

καὶ πτέρων λαβόμεν, καὶ ἐπόνος ἵκανεν ἄνδρα.

Calcaneum apprehendo, neque dolor occupat  
virum.

Iliad. 9. πολλὸν ἔπεκασθ' ἴεε; Φθάνει δ' ἔπει-  
πᾶσαν ἔω' αἶαν.

Longè præcurrit, anteuertit autem omnem  
terram.

Iliad. 22. νῦν δ' αὐτὲ με μοῖρα κηχάνει.

nunc mors me assequitur.

Iliad. 9. θείων ἑλίχανεν ἐπαίρησ.

Currens assecutus est socios.

#### ANNOŢAT.

QVIDAM, inter quos Rénatus Guillonius in sua Grammatica, tradunt nonnulla in αω formari à futuro, & illa penultimam habere longam, αὐξάνω, cresco; ab αὐξήσω, οἰδάνω, οἰδάνομαι, ab οἰδέω, οἰδήσω, tumefacio, turgeo, tumefio. οἰδάνω tamen corripitur ab Homero Iliad. 9.

ὅσε καὶ ἄλλων

οἰδάνει ἐν σήδεσσι νόον πύλα περ φερονόντων.

Que (ira) & aliorū inflat in pectoribus mentem prudenter quamuis sapientium.

Ibidem. Ἀλλὰ μοι οἰδάνει κρηδὴν χόλω ὅσποτ' ἐκεί-  
νων μνήσομαι.

(corder.

Cor mihi ira turgescit quoties illorum re-

IV. VER-



IV. VERBA in υ & ω siue duarum siue plurium syllabarum, sæpe producant penultimam, & sæpe etiam corripunt, πλώ, σπυο. ποιπνύω, ministro. ιδρύω, statuo, sedere facio. ἐρητύω, cohibeo, reprimo. μηρύω seu μηρύομαι, reuoluo, glomero. ὠρύω seu ὠρύομαι, tululo. θύω, sacrifico. λύω, soluo. ῥύομαι, libero. δακρύω, lachrymor. κοκύω, einlo. δύω, subeo. Φύω, nascor. ἐρύω, traho. κυλίω, uoluo. μηνύω, indico, significo. ἀνύω, perficio.

Theoc. Idyll. 24. Ἰπὶ χθονὶ γαστέρας ἄμφω αἰμοβόρως ἐπύλιον ἀπὸ ὀφθαλμῶν δὲ κακὸν πῦρ ἐρχομένοις λάμπεσκε, βαρὺν δ' ἐξέπτουον ἰόν.

*Humi ventres ambo (serpentes)*

*Sanguinem vorantes, voluebant, ab oculis verò mala flamma venientibus lucebat noxiumq; exspuebant venenum.*

IIa. 1. ὡς ἰδὸν ἤΦαισιν διὰ δώματα ποιπνύοντα  
*Vt viderunt Vulcanum per domum ministrantem.*

Odyss. 3. ὡς ἔφατ' οἶδ' ἄρα πάντες ἐπίπυον ἤλθε μὲν ἀρ' βῆς.

*Sic dixit, illi verò omnes administrabant, venit verò bos.*



Odyss. 13. *πρῆξις ἔσομαι ὅτε με βροτῶν ἔλιπίεσι.*  
*Ero honoratus cum mortales me minimè*  
*colant.*

Odyss. 11. *πρὶν μὲν γὰρ σε ζῶον ἐτίομεν ἴσοι*  
*θεῶσι.*

*Antea enim te vivum honorabamus ut*  
*Deum.*

Odyss. 7. *καὶ μιν ἐπισ' ὡς ἕτις ἄλλ' ἄλλοι τίεται.*  
*Honoravit illum, ut nullus alius in terra ho-*  
*noratur.*



### Caput XIII.

## DE QUANTITATE VERBORVM IN FV- TVRIS ET AO- ristis.

I. FVTVRVM primum quinta coniugationis perpetuò corripit penultimam.  
*ψάλλω, ψαλῶ, ψαλλο. ἀίρω, ἀρῶ, tollo. μολύνω,*  
*μολυνῶ, contamino. κλίνω, κλινῶ, reclino.*

### ANNOTAT.

EX HAC regula sequitur omnia futura prima quin-  
 ta cōiugationis vocis actiue & media omnium modorum  
*brevia*

hevia esse, in  
 primo vocis ad  
 mai, κενύμην.  
 II. AN  
 κένω, ἰνδία  
 Φέωω, fugi  
 κίβω, seu λ  
 loquor, ἔφε  
 ψάλλω, ἔψα  
 huic præce  
 ceptam vo  
 positione  
 Hom. in  
 ἀπὲς Φορῶν ἐὼ  
 Nunqua  
 Ibid. Νῆ  
 ἐμοῖο.  
 Suavis no  
 EX HAC  
 spondentem pe  
 tis secundis, q  
 sua, & in fut  
 primam syllab  
 aini, τὴν ἴω, &



brevia esse, in illa syllaba qua penultima a fuit in futuro primo vocis actiue. κρινῶ, κρινῶμι, κρινεῖν, κρινῶν, κρινῶμαι, κρινῶμην, κρινεῖσθαι, κρινέμεθα, κρινέμεσθαι.

II. ANCEPS aoristi secundi est brevis: κρινῶ, iudico, ἐκρινόν. λείπω, relinquo, ἔλιπον. Φεύγω, fugio, ἔφυγον. τρώγω, comedo, ἔτρωγον. λήβω, seu λαμβάνω, accipio, ἔλαβον. Φραζέω, loquor, ἔφρασα. ὀρύπτω, fodio, ἔρύψω. ὠρύζω, ὠρύζον. ψάλλω, ἔψαλον. fieri tamen potest, vt obftet huic præcepto positio, quam semper exceptam volumus. Et est cum etiam sine positione penultima producitur.

Hom. in βατρ. ἐδέωτο' ἐν πολέμοιο κακὴν ἀπέφυγον αὐτήν.

Nunquam ex bello malum effugi clamorem.

Ibid. Νήδυμος ἐν ἀπέφυγεν ὕπνος, δάκνοντος ἐμοῖο.

Suauius non aufugit somnus, me mordente:

ANNOTAT.

EX HAC regula cognosces breuem esse syllabam respondentem penultima huius Aoristi in omnibus Aoristis secundis, quorumcunque modorum, etiam vocis passivæ, & in futuris secundis, actiuis & mediis, qua semper primam syllabam similem habent penultima Aoristi actiui. τύπτω, ἔτυπον, ἔτυπην, τυπήσομαι, τυπήσῃμην,



τυπῶ, τυπῆσθεδ, τυπήσμεν, τυπῶ, τυποῖμι, τυπῆν,  
 τυπῶν, τυπῶμαι, τυπῶμην, τύπωμαι, τυπέμεν, prima  
 ubique breui, quia in Aoristo secundo actiuo breuis est.

III. AORISTVS primus actiuus tam  
 in quinta, quàm in aliis coniugationibus  
 penultimam habet longam, πῶ, honoro,  
 πῶσω, ἔπει. λύω, soluo, λύσω, ἔλυσα. Homer.  
 Iliad. i.

χωόμεν, ὅτ' ἄριστον Ἀχαιῶν ἔδ' ἐν ἔπεισι.

*Iratus quod fortissimum Achiuorum non  
 honoraueris.*

Ibidem. ἔδ' ἀπέλυσε θυγάτηρα καὶ ἔκ' ἀπέδε-  
 ξατ' ἄποινα.

*Neque liberauit filiam, & non accepit pre-  
 tium liberationis.*

#### ANNOTAT.

HOC praecepto facile colligere est eandem syllabam  
 itidem manere longam in aliorum modorum Aoristis  
 primis actiue & media vocis, τίσον, τίσαιμι, πῶσω, πῶσαι,  
 τίσαι, ἐπισάμην, τίσαι, πῶσάμην, & sic de ceteris.

Hom. Iliad. i. τίσειαν δαναοὶ ἐμὰ δάκρυα σῆσι τέλεισι.  
 Soluant Danaei meas lachrymas tuis telis.

#### EXCEPTIONES.

EXCIPIVNTVRI. circumflexa non-  
 nulla in εω, quæ in futuro, & quod hinc se-  
 quitur

quitur in A  
 πλέω, περιφ

II. V E  
 quorum fi

σω, ἐφρασαι  
 kis γενίβω

ζω, contena  
 λάζω, ἐχάλα

κλυσω, εκλα  
 vel, vel u, i

sequitur e  
 nulla muta

ῦς πατ' Α  
 Sus cum

III. I D  
 flexis in αω

vocalem,  
 corripunt

primo; pro  
 calem ant

θλάω, θλασ  
 ετο, πῶσω

ἤλασαι, agit  
 εἶω, ἴνω. δρ

περὶ, τρα







longum est alpha futuri & Aoristi. Hom.  
Iliad. 1.

ἔργα τῶ ποτ' ἐμας βῆς ἤλασαν.

Non enim unquam meas boues abegerunt.

Odyss. 18. ὅστ' αἰσώ

ἔθλασεν, ἀνίκη δ' ἦλθεν ἀνὰ σῆμα Φοίνιον  
αἶμα.

Illisit ossa intro & statim fluxit ex ore san-  
guis.

Iliad. 19. ἐπὶ ἄρα σύριγγος πατρώϊον ἐπά-  
σαι ἔργα.

Ex vagina paternum eduxit gladium.

IV. ΠΟΕΤÆ in huiusmodi Aoristis σ  
interdum geminare solent, vt penultima  
producatur, ἐτέλεισα, ἐτέλεισα, φρασάμενος,  
pro φρασάμεν. Iliad. 1.

ἀνὰ δ' ἰστία λευκὰ πᾶσαισαν.

Alba vela extenderunt.

V. INTERDVM producunt sine vlla  
geminacione. Odyss. 10.

σπασάμεν τινάηκες ἄορ παχέος παρὰ μηρῶ.

Vibrans acutum gladium à crasso femore.

VI. SÆPE etiam corripitur Aoristus  
ab aliis verbis deductus, ἐρύω, traho. Iliad. 1.

αὐτὸν ἐρύσσει μὲν πρῶτα καὶ ἐσφάζαν καὶ εἰδεραν.

Retro

Retro tr  
coriarum.

Iliad. 13

Honora

Odyss.

ἔσπασεν ἄλ

Serò ve

ginem.

Theoc

ἐμὴν ἐπίστα

Ne sab

expi.

SUPER

quoque in A

longum esse,

enim aliquot

rum tempo

scendant.

DE

VER



Retro traxerunt primò & mactârunt & ex-  
coriârunt.

Iliad. 13. ὁ δὲ μιν τίσεν ἴσοι τέκεοσι.

Honoravit illum perinde ac filios.

Odyss. 5. ὁψὲ δὲ δὴ ῥ' ἀνέδου, σῶματ' ὁ δὲ

ξέπυσεν ἄλμην.

Setò verò emerfit, & ore vomuit falsu-  
ginem.

Theoc. Idyll. 6. ὡς μὴ βασκανθῶ δὲ, τῆς εἰς  
ἐμὸν ἐπιυσαίε λπον.

Ne subirem invidiam ter in meum sinu  
expui.

ANNOTAT.

SUPERVACANEVM existimamus monere tum  
quoque in Aoristis aliis actiuis & mediis α, vel ι, vel υ,  
longum esse, cum in Aoristo indicatiui longum est. Iam  
enim aliquoties diximus eandem esse rationem relinqui-  
rum, temporum, qua ab hoc, vt sic dicam, capite de-  
scendant.



Caput XIV.

DE QUANTITATE  
VERBORVM IN PRÆ-

TERITIS.

E 4.

LSI



I. SI anceps sit brevis in futuro vel Aoristo primo, brevis quoque est in praterito perfecto actiuo & passiuo, & in Aoristo & futuro primo passiuo omnium modorum, γελάω, γελάσω, γεγέλακα. ἐρίζω, ἐρίσω, ἤρικα, θλάω, θλάσω, τέθλακα. τείνω, τενῶ, τέθεικα, (nam & hoc α, ex ε, natum breue est) κέρνω, κερνῶ, κέκερικα, κέκερικα, κέκερισσι, κέκεριται, hinc verbalia breuia κέρμα, κέρσις, κερτῆς, ἐκέρην, κερήσικα. Φεράσω, πέφρακα, πέφρασμαι, πέφρασαι, hinc Φεράσις. κλίνω, κλινῶ, κέκλικα, κέκλικα, κέκλισσι. hinc κλίμα, κλιτῆς, ἐπέκλιτ Ⓞ. Theoc. Idyll. 6.

ὡς παρ' ἐμὶν κέκεριται.

Vt mihi videtur.

#### ANNOTAT.

ALIQVI κέμα circumflectunt, sed verè acuitur penultima, tum ratione deriuationis, tum quia Nonnus primam corripit.

εἰς κέμα διοδὸν ἔβην.

In iudicium duplex veni.

Quamuis necesse non sit, vt deriuatum eiusdem sit quantitatis cum suo primogenio, multa enim esse que sue originis quantitatem non sequantur, iam supra dictum est, sic ἢ κλίμαξ, Ⓞ τὸ κλίτ Ⓞ, Ⓞ ἢ κλιτῆς, producuntur, licet à praterito κέκλιμαι deduci possint.

Odys.

Odys. 21.  
Scalam  
Apol. κλί  
νισσι.

Hom. Odys.  
In monti  
ascendens.

II. QV  
gulari, tan  
πι, τενύφρα  
τόφρατον, τφ

EXCIP  
prateriti in  
σι, τενύφρασι.

τηνσ' ἔδ  
Illam vol  
Mimner  
κασί μέλαινα  
Non bo  
astanti.

Theoc. Idyll. 2  
ἰφίλαται  
Sublimes



Odys. 21. κλίμακα δὲ ὑψηλὴν ἀνορθώσασκεν ὁ δόμοιο.  
Scalam altam suæ domus ascendit.

Απολ. κλίτευα παλλήναια κεναστραίην ὑπὲρ ἄκρον, ἠ-  
νυσαν.

Hom. Odys. 2. ἐς κλιτὸν ἀναβὰς καὶ δάσιον ὕλην.

In montis decliuitatem & densam syluam  
ascendens.

II. QVANTA fuit anceps verbi in sin-  
gulari, tanta manet in plurali τέτυφα, τέτυ-  
ποι, τετύφαμεν, τετύπημεν, ἐτυψάμεθα, τυψάσαι,  
τύψατον, τυψάμεθα, α ubique breui.

EXCEPTIO.

EXCIPE tertiam personam pluralem  
preteriti in ασι, hæc enim longa est, τετύφα-  
σι, τετύπασι. Iliad. 4.

τήνδ' ἐδέλω ἔθι τοι φίλοι ἀνέρες ἐκγεγάασι.

Illam uolo, ubi tibi dilecti viri nati sunt.

Mimnermus. ἐκ ἀγαθόν, κῆρες δὲ παρρη-  
κασί μέλαιναί.

Non bonum. Parca autem nigra nobis  
astant.

ANNOTAT.

Theoc. Idyll. 22. corripuit penultimam preteriti.

ὑψηλὰ δὲ πεφύρασαν ἀγρόθι πεῦλα.

Sublimes autem propè natæ erant pinus.



Homer. Odyss. II. τεθνήσκον, πρὶν δ' ἠελόγχασαν ἴσθαι θεοῖσι.

Moriuntur, honorem verò Diis æqualem nasci sunt.

Quidam tamen legunt ἀεφύκισσα. Illud etiam Homeri Iliad. I. peculiare est.

παῖδα δέ μοι λύσατε φίλην.

Liberate mihi charam filiam.

III. PARTICIPIVM fœmininum aoristi primi in ασι longum est, τύψασαι, χράψασαι, ἀίξασαι, passim apud Homerum. Et Odyss. α.

ἤμην τὸν πύξασαι καὶ ἀιπήσασαι χιτῶνα

πασάλα ἀγκρεμάσασαι παρὰ τρητοῖσι λέχεσσι.

illa quidem plicato ἔσ' ἀπτατο indusio ἔσ' ex trabe suspensio iuxta vermiculatos lectos, ἔσ'.

IV. QUOTIES ex præterito vel κ, vel vocalis abiicitur, anceps quæ remanet corripitur, πέφυκα, πέφουα. δέδοκα, δέδουα. Nam licet πέφυκα penultima longa constet, πέφουα tamen penultimam corripit.

V. IN aliis quoque temporibus anceps relicta ex abiectione alterius vocalis pro brevi habenda est, ἔφυγον à Φεύγω, fugio. ἔλιπον à λείπω, relinquo. ἔλυθον ab ἐλεύθω, ve-

nio.

nio. ἔφυγον δ'

re iam sup

VI. BR

verborum

quàm in pe

κῆα, αὐδῆμι,

λυφα, ab ἔ

contendo.

VII. IN

tionones anc

ἀκούχημι, ἀ

redigo. ἀλῆ

VIII. A

est, βάτα

διο. τῶπῶ,

καλύπτα, α

cado. & ῥίπτω

σάφαι, νεν

uem, at ré

mam habe

fit breue n

gum. Ita d

Nonnu

Simon d



nio. ἐπιθονὰ πύθω, audio, πυθόμεν. De qua re iam suprâ dictum est.

VI. BREVES sunt ancipites in Atticis verborum repetitionibus, tam in primis quàm in penultimis syllabis, ἀκήρα, ab ἀκῆρα, audiri. ἀλήλιφα, ab ἀλείφα, υπρο. ἐλήλυθα, ab ἐλεύθω, venio. ἐρημα ab ἐρίζω, contendo.

VII. IN aliis itidem verbis reduplications ancipitum breues sunt, ἀχημι, doleo, ἀπάχημι, ἀλύκτημι, ἀλαλύκτημι, in angustias redigo. ἄλημι, ἀλάλημι, erro.

VIII. ANCEPS ante ᾧ natura brevis est, βάπτω, tingo. θάπτω, sepelio. σιάπτω, fodio. τύπτω, percutio. κύπτω, inclino. κρύπτω, καλύπτω, abscondo. νίπτω, lauo. præter πίπτω, cado. & ρίπτω, iacio. Hinc βέβαφα, πεφαφα, ἔσκαφα, ἔνιφα, penultimam habent breuem, at τέτυφα, κέκρυφα, κέκυφα, penultimam habent longam, licet ὕ in præsentī sit breue natura, & tantum positione longum. Ita docent plerique.

Nonnus. καὶ νῶτα κεκυφότα τέρετο σίμων.

Simon dorso incuruus diuexabatur.

ANNO-



VIDETVR tamen regula non vsque adeo certa. Nam preteritum medium τέτυπα à τύπω, videtur penultimam corripere, tum quia inde formantur prima breui, τυπή, ictus; plaga, & τύπος, vestigium aut nota pulsando impressa, tum quia in infinitiuo passivo preterito penultima non circumflectitur sed acuitur, τετύποι; cum iuxta leges accentuum longa ex sua natura ante finalem breuem, cuiusmodi est αι, circumflexo notanda sit, si aliquem habeat accentum.



## Caput XV.

DE QUANTITATE  
VERBORVM IN MI.

I. PROPRIA reduplicatio verborum in μι breuis est in omnibus temporibus, nisi obstet positio. τίμημι, δίδωμι, ἐτίθημι, ἐδίδων, τιθείην, δίδοίην, δίδομαι, τίθεμαι.

## ANNOTAT.

DIXI, reduplicatio propria, Nam impropria etiam extra positionem non corripitur ordinariè, ἴμι, ἴεμεν, ἴεις.

II. ALIORVM verborum reduplicaciones

honesitid

δῶ, do. π

τύπω, collin

Excipi

νώσκω.

Hom. II

γίνετα, ἦ

Est, qui

Odyss.

μῦθετο δὲ

Fugi, cū

moliretur

III. ἀφ

que corrip

in singulari

in singulari

men perso

ἴεσται, ἴε

ἴεμεν, ἴε

LONGV

re pro ἴεσται,

gum, hic tam

passivo illud



tiones itidem corripuntur. πείνω, pono. δι-  
 δόω, do. παρώσω, vulnero. διδράσκω, fugio. πι-  
 πίνω, collimo. sic ὄνημι, ὀνίημι, iuuo, profum.

Excipitur γίνομαι, seu γίνομαι, & γι-  
 νώσκω.

Hom. Iliad. 24. ἔδ' ἔοι ἀδελῶς  
 γίνεται, ἢ τ' ἀνδρας μέγα σίνεται ἢ δ' ὀνίησι.

Neque ei pudor

Est, qui viros valde laedit, aut iuuat.

Odyss. 3. Φεύγον ἔπει γίνωσκον ὃ δ' ἠ κανά  
 μήδετο δαίμων.

Fugi, cum viderem quod Deus mala nobis  
 moliretur.

III. ΑΛΦα secundæ coniugationis vbi-  
 que corripitur in plurali actiua vocis, &  
 in singulari imperatiui, & in passiuo tam  
 in singulari quam in plurali, exceptis ta-  
 men personis in ασι.

ἴσατον, ἴσατιν, ἴσασι, ἴσασι,  
 ἴσαιμεν, ἴσαιμεν, ἴσαίην, σαθεῖς.

A N N O T A T.

LONGVM tamen est α, præteriti actiui. Nam ἔσα-  
 xa pro ἔσαξε, dicitur Doricè. Est autem α Doricum lon-  
 gum, hic tamen corripendum videtur, cum breue sit in  
 passiuo. Illud Theocrit. Idyll. i. τινὸς ὃ γὰρ δὲ τόσον ἔγασσαι,

ab

ue adeo certa  
 , videtur pi-  
 antur prima  
 rigium aut  
 nfiniituo pas-  
 sed acuitur,  
 a ex sua na-  
 circumflexo



A T E

I.  
 erborum  
 poribus,  
 et ἴην, ἔδ-

propria eti-  
 vid, ἴην, ἴ-  
 eduplica-  
 tiones



ab ἔξμου, amo. geminato σ σ scribendum est. Est porro α, etiam in infinitivo poetico breue, ἰσάναι, ἔσαναι, ἰσάμεναι, ἰσάμεν.

IV. r quartæ coniugationis in singulari actiua vocis producitur: ζεύγνυμι, ἐζεύγνυς, ἐζεύγνυς, quod in disyllabis magis aduertitur. Δῶμι, κλύμι, Φῶμι, sunt etiam properispomena. In duali verò & plurali, & in toto passiuo & medio corripitur υ. Nam ubi cæteræ coniugationes habent η, vel ω, in singulari, ibi quarta habet υ productum; ubi verò cæteris in plurali est ε, vel ο, vel α, breue; ibi quarta suum quoque υ corripit. Hinc υ, aoristi secundi actiue vocis indicatiui modi pluralis numeri lōgum est, ἔδυντε, quia alia quoq; verba in μι, præter hæc δυτίθημι & δίδωμι, longam vocalem in plurali huius aoristi habent.

V. IN IMPERATIVO singulari corripitur υ in polysyllabis. κέκλυθι, κέκλυτε; ζεύγνυθι: at disyllaba producuntur. Iliad. I.

κλύθι μὲ ἀργυρόπτερε.

Audi me Apollo.

Homer. Iliad. I. 9. ἀλλ' ὄρσεν, πόλεμόν δ' εἰ καὶ ἄλλας ὄρουνθι λαῖσ.

Sed

Sed exit  
populos.



R E G V  
C E N D I

A N C

I. A N C  
breuem, si  
cessariò, vt  
nenum, sagit  
dicus, prima  
Homer.

περὶ μέντοι  
Auis m  
mittere?

A P V D L  
ante vocalem n  
vocalis ante vo  
sione, partim p



*Sed excitare, & in bellum alios impelle  
populos.*



*Caput XVI.*

REGVLÆ COGNOS-  
CENDI QVANTITATEM  
ANCIPITVM IN PRIMIS  
& mediis syllabis no-  
minum.

I. ANCEPS vocalis ante aliam siue  
breuem, siue longam, non corripitur ne-  
cessariò, vt apud Latinos fieri solet. *ios, ve-  
nenum, sagitta. àηq, àēr. ιητήq, seu ιατρός, me-  
dicus, prima longa.*

Homer. Iliad. 4. *τλάηq μὲν μενελάω Ἰπι-  
πρόεμεν τεχὺν ἰόνq*

*Ausis ne Menelao celerem sagittam im-  
mittere?*

ANNOTAT.

APVD Latinos pauca sunt latina, quæ vocalem  
ante vocalem non corripiant. Quando verò apud Græcos  
vocalis ante vocalem corripitur, discas vsu & observa-  
tione, partim præceptis, partim etiam subsidio Prosodia,  
& lin-



& lingua Latina; quis enim nescit hoc vocabulum ἀῆς, primam producere, item illa μαχάων, Machaon, Διδυμάων, Ποσειδάων, & similia penultimam habere longam? ἀῆς corripitur à Phocylide hoc versu:

σῶμα γὰρ ἐν γαῖῃς ἔχμεν καὶ πάντες ἐς αὐτῶν  
 λόμενοι κόπῃς ἐσμέν, ἀῆς δ' ἀνὰ πνεῦμα θεδεκται.

Corpus enim habemus ex terra, & omnes in eam resoluti, pulvis sumus, aër verò seu cœlum recipit spiritum.

II. A in superlatiuo semper corripitur. σοφώτατος Θ, sapientissimus, πραότατος Θ, mitissimus.

III. NOMINA in ια paroxytona, quæ ultimam habent longam, penultimā corripunt. σοφία, φιλοσοφία; μαερία, συμφωνία, ὀρθογραφία, & alia huius generis.

#### ANNOTAT.

EXCIPI solent hac, ἀνία, seu ἀνιν, tristitia. κορίν, seu κορία, pulvis. αἰκίη, iniuria, plaga. καλίη, seu καλιά, nidus. ἔρμη, tenuis funiculus, linea piscatoria ex setis equinis.

Est tamen cùm corripuntur.

Theognis. μή ποτ' ἀνήκεσον, κέρνε λάβης ἀνίν.

Ne vnquam tristitiam immedicabilem assumas.

Iliad.  
 Pronus  
 hendat.

Sophoc. E  
 Quæ ipsi  
 Phocyl. un  
 Neque a  
 ex nido.

Solent in  
 quantumvis  
 Theocritus seu  
 ἀνὴρ ἔξ νο  
 Syrix r  
 sapientia.

Odys. 22.  
 Benefici

Fit hoc qu  
 προμύων, ἀ  
 ter, & in ali

nonnunquam  
 dum syllabam  
 vi fit in vomit  
 maximè prop  
 lia huiusmodi  
 phia, Symp  
 sent longe, ve  
 in locis ystacē  
 tur. Notum



*Iliad.* 2. πρηνέες ἐν κονίῳσιν ὀδίαξ λαζοῖατο γαῖαν.

Pronus in pulvere mordicus terram apprehendat.

*Sophoc. Elect.* ἄνιν κατεπέφνευ ἀγρίστου ἐν αἰνίαις.

Quæ ipsum occidit iniuria turpissima.

*Phocyl.* μὴ δέ τις ὄρνιδας καλιῆς ἅμα πάντας ἐλέδω.

Neque accipiat quis simul omnes volucres ex nido.

Solent interdum Poëta solita sua licentia alias quoque quantumvis natura breues dictiones in ea producere, vt Theocritus seu quis alius auctor in *Syringe*.

σίεργξ ἔνομ' ἔχεις ἄδει δέ σε μέτρα σοφίης,

Syrinx nomen habes, canunt verò te metra sapientiæ.

*Odys.* 22. ὧς κακοεργίης ἔνεργεσθι μέγ' ἀμείνων.

Beneficium maleficio longè melius est.

Fit hoc quia breuis est inter duas longas, vt & in his *χρόμιον*, ἀ *χρόμιον*, *καρπ.* *υπδύων*, ab ἡ *υπδύς*, *venter*, & in aliis. Hinc non adedè condemnandi sunt, qui nonnunquam in Latino carmine idem sibi permittunt, dum syllabam breuem inter duas longas sitam producunt, vt fit in nomine *Andreas*, *Matthias*, & in similibus, maximè propriis. Illi verò ferendi non sunt, qui hæc & alia huiusmodi arbitrato suo producunt, *Maria*, *Sophia*, *Symphonia*, *harmonia*, quasi penultima essent longe, vel certè communes. Nec refert quod multis in locis vsitate accentu acuto illa vocabula pronunciantur. Notum enim est accentum & quantitatem apud



Græcos distingui. Vnde in carmine non attendendum  
quis sit accentus, sed quæ quantitas.

IV. BREVE est iota in diminutivis in  
ιον, ῥ̄ χαμμάλιον, litterula. τὸ δογματίον, dog-  
ma. τὸ κοράσιον, puella. Et in comparativis  
neutris, βέλπιον, melius. ἥδιον, suavius. γλυκίον,  
dulcius; & in multis adiectivis in ιος, ὁ ἀξίος,  
ὁ ἀνάξιτος, dignus, indignus. ὁ ὀλβίος, felix; &  
in multis substantivis, ὁ βίος, ὁ εἶος, &c.

Mimnermus, αὐτίκα τεθνήσκει βέλπιον ἢ  
βίος,

*Statim mori melius est quam vivere.*

CORRIPITUR quoque iota in no-  
minibus possessivis in ιος, ὁ ἀνθρώπινος, hu-  
manus, & significantibus materiam, ὁ λίθι-  
νος, lapideus. ὁ κέδρινος, cedrinus. ὁ ξύλινος, li-  
gneus. Tempus item & horam significanti-  
bus, ὁ εἰαρινός, vernus. ὁ θερινός, æstivus. ὁ νυκ-  
τερινός, nocturnus. ὁ ὁπωρινός, autumnalis, li-  
cet penultima quoque longa legatur, Ili-  
ad. 21. & alibi.

ὡς ὅτι ὁπωρινός βορέης, &c.

*Sicut cum autumnalis Boreas.*

ANNOTAT.

COMPARATIVA masculina in ιον, & neutra  
quoque producuntur nonnunquam. Philemon.

ἥδιον

ἥδιον ἢ δὲ  
ἔς ἢ δὲ  
Suavius  
quàm posse  
r in pro  
ἡμῶν, ἡμῶν, ἡμῶν  
poly syllab  
pitur ἡμῶν  
γλυκίον, ἡμῶν  
aliis.



DE C  
ANC

I. OMN  
de simplic  
ducunt vlt  
paupertas. ἢ  
pheta. ἢ δὲ  
μαίετα, Ma  
ἡμεγ, dies.



ἥδιον ἔδδεν, ἔδδὲ μωσικώτερον  
 ἔς ἢ δύναται λοιδορέμενον φέρειν.

Suavius nihil est, neque magis musicum,  
 quam posse conuitia ferre.

r in pronomibus producitur, ὑμεῖς,  
 ὑμῶν, ὑμῖν, ὑμαῖς, ὑμέτερον. At in nominibus  
 polysyllabis foemininis in ονη, & οτης, corri-  
 pitur γησοῦνη, *letitia*. βαροδύτης, *tarditas*.  
 γλυκότης, *dulcedo*. ταχυότης, *celeritas*, & in  
 aliis.



Caput XVII.

DE QUANTITATE  
 ANCIPI TVM IN VLTIMIS  
 SYLLABIS.

A.

I. OMNIA nomina paroxytona secun-  
 de simplicium in ια, εια, εα, δια, θα, & ρα, pro-  
 ducunt vltimam, ἡ σοφία, *sapientia*. ἡ πενία,  
*paupertas*. ἡ δακεία, *seruitus*. ἡ προφητεία, *Pro-*  
*phetia*. ἡ θεα, *spectaculum*. ἡ λέδα, *Leda*. ἡ  
 μάρθα, *Martha*. ἡ πέτρα, *petra*. ἡ ἐχάρα, *focus*.  
 ἡ μέρα, *dies*.

F 2

EX-



EXCIPE ἴα & μία, vna. (ἀγοί,  
Theognis. ἀνθρώπων ἐς ναῦς μὴ μία πάντας  
*Homines quos nauis non vna omnes agit.*

II. PAROXYTONA quæ ante a geminum habent sigma, aut vnam duplicē, corripiunt vltimam. ὄσα, fama, vox. λύσα, rabies. δόξα, gloria. φύλα, fuga. δίψα, sitis. quibus adde πάμα, audacia.

Odyss. I. ἢν τίς τι εἴπησι βροτῶν ἢ ὄσα ἀκέρως.

*Si quis tibi dicat mortaliū, aut famam audieris.*

Iliad. 9. Ἀνέρας εἰδὲ θεός, κρατερὴ δὲ εἰ λύσα, δέδυνεν.

*Magna ipsum incesit rabies.*

Theognis. Δίψα δὲ λυσιμελής καὶ μέθυσις χαλεπή.

*Sitis membra soluens, & ebrietas grauis est.*

Hom. Iliad. 9. θεῶσι δὲ ἔχε φύλα φόβος κρυόνει ἐπὶ τήρη.

*(Achinos) diuinitus immissa tenebat fuga frigidi timoris socia.*

III. OMNIA oxytona secundæ simplicium, habēt a longum, ἢ χαρὰ, gaudium, ἢ πονηρὰ, mala. ἢ ἀνθηρὰ, florida.

Corripi.

Corripit  
Iudus, iocus,

SÆPE cogit  
accentu, qua de  
repetamus, nam  
menia. & sim  
& ista a longum  
quia si a breue ep

IV. PRÆ  
tu cognosci  
neutris plur  
& in neutris  
Thymiana. ep  
uo neutro m  
singulari qu  
etorum, cū  
πὸν πᾶσι, ἀλλ

V. A long  
plices nomi  
in duali sec  
rini poetici,

Homer. I

παλοδραμ  
εἰς ε.



Corripitur, vt nonnullis placet, ποιηδὶς,  
Iudus, iocus,

## A N N O T A T.

SÆPE cognosci potest quantitas huius declinationis accentu, qua de re cūm cap. 6. dictum sit, non est cur hic repetamus, nam hæc, ποῖνια, veneranda. τετραπέζα. mensa. & similia, nemo non videt, habere a breue, vt & ista a longum. πῆμα, φαίδρα, λαύρα, σάρα, ἀρα, quia si a breue esset, tunc prima circumfleteretur.

IV. PRÆTER verba quorum a accentu cognoscitur, breue est a in omnibus neutris pluralis numeri, ξύλα, ἡδέα, ὄξια, & in neutris singularibus quinta, θυμίαμα, Thymiama. στρατόμα, exercitus. & in adiectiuo neutro μέγα, magnum. & in accusatiuo singulari quinta simplicium, vt & contractorum, cūm in a non contractum exit. τὸν πᾶνα, αἶαντα, δημοστένα, βασιλέα.

V. A longum est in vocatiuo primæ simplicis nominum in ας, & in duali, itemque in duali secundæ. Longi etiam sunt vocatiui poëtici, ὦ πολυδάμα, κάλχα, Ἄτλα.

Homer. 13. Iliad.

πολυδάμα, σὺ μὲν αὐτὸ ἐρύκακε πάντα ἀ-  
είσθε.



*Polydama tu quidem hîc contine omnes  
proceres.*

## A N N O T A T.

PRODVONTVRETIAM apud Latinos huiusmodi  
vocatiui.

*Ouid.* Tempus Atla veniet tua quo spoliabi-  
tur auro.

*Virgil.* Non hæc ô Palla dederas promissa  
parenti.

VI. VOCATIVI primæ in *a*, nominũ  
compositorum à verbis μετρώ, πωλώ, τρέβω,  
item illi in *τα*, *πα* vel *θα*, & alij, qui contra  
communem regulam in *a* exeunt, breues  
sunt; vt ὡ γεωμέτρα, βιβλιοπῶλα, ποιητριῶνα,  
πεφῆτα, τῆξῶτα, κυνῶπα, σκυῆτα, μενᾶχμα, λά-  
γα.

In Epigram. ἔνεπε τὰς ἀριθμὸς ἑμπερε γε-  
ωμέτρα κείνης.

*Dic illos numeros docte geometra.*

## A N N O T A T.

ALIQVI regulam istam tantum de appellatiuis  
intelligendam tradunt, non autem de propriis, sed ta-  
men Theocritus Idyll. 7. id non obseruat.

ὦ μαχαίρῃ κομάτα, τὸ δὴν τὴν δὲ περὶ τὰ πεπῶνδεις.

O beate Comata, tibi hæc iucunda diu acci-  
derunt.

*Idem*

*Idem Th*  
*Idyll. 22.*  
*ὦ πύπτα*

VII. C  
coniunctio  
a corripit  
pè produc

I. IOTA  
neutris, μέ

II. IN I  
in plurali  
addito, αἰ

III. IN  
auctis, βίη

ἐλθῆσ, pro

IV. IN  
minatiui  
ουλί,

V. IN  
σφῆσ, &  
ἴπῃ, item

bus παρῆσ

VI. A  
paragoge



Idem Theocritus produxit etiam appellatiuum, I-  
dyll. 22.

ὁ πάντα πολίδευες. O pugil Pollux.

VII. O M N E S præpositiones in *a*, & conjunctiones, & pleraq; aduerbia, suum *a* corripunt, licet Poëta versus gratia sæpè producant.

I.

I. I O T A non contractum, corripitur in neutris, μέλι, ἔυχαι, ἀνηπι, πέπερι.

II. I N D A T I V I S quintæ, τῷ ἀντι, & in plurali ἀσσι, & in aliis declinationibus, additὸι, ἀνείασσι, μέσασσι, λόγισσι.

III. I N I L L I S quoque per paragogen auctis, βίηφι, σπῆφι, ποντόφι, & in verbis, ἔλθησι, προέλθης.

IV. I N V O C A T I V I S quintæ, σ, nominatiui abiicere solitis, ὄφι, ἔρι, ἀμαρυνλί.

V. I N P R O N O M I N I B V S νῶι, σφῶι, σφίσι, & in præpositionibus, ἀμφι, περι, ἐπι, itemque aduerbiis & conjunctionibus ῥωμαίισι, ἀμογητι, ὅτι.

VI. A D V E R B I A & pronomina per paragogen iota additum habentia, producant



ducunt illud, νοῦν, τῆπι, ἔπσι, τῆπι, τῆπι.  
Aristoph. Pluto: τῆπι σὺ πολὺς αἰμαρῶ-  
πάτη λέγειν;

*Hoc tu audes ô scelestissima dicere?*

Ibidem. ὅστις πῶτ' ἔστιν ἔπσι, καὶ τῆ χάριν.

*Quisnam sit hîc, & cur aduenerit.*

VII. PRODUCITVR etiam Iota ab  
Atticis ex e, vel a, vel o factum; ὄσι, πσι,  
ταπι, τῆπι, pro ὄσι, ταπι, τῆπι.

Aristoph. Pluto. τῆπι δὲ δέδοτε μηδὲ δια-  
μαχόμεθα;

*Hanc reueriti, neque repugnabimus?*

Idem: ἐκ' ἑστ' ὅπως ὀχρησμός εἰς τῆτι πέπει.

*Non est ut huc oraculum inclinet.*

Γ.

I. NOMINA neutra quintæ, breue  
habent υ, ἄςυ, vrbs, πῶυ, grex ouium. ὄξυ  
acutum, γλυκύ, dulce. ἠδύ, suaue. δριμύ, acer-  
bum. βαθύ, profundum.

II. PRONOMEN σὺ, & Doricum τὺ, &  
multa aduerbia, μεταξὺ, inter. μεσηγὺ, idem.  
& ἀντικρὺ, contra, quod tamen aliquando  
producitur.

Iliad. η. Αντικρὺ δὲ δότο Φημι, γυναῖκα μὲν ἐκ  
ἀποδύσω.

*Expresse*

*Expresse*  
Iliad. 17  
λυφ' ἀκούει  
Penitus

III. PR  
singularis  
verborum  
secundo,  
IV. r e  
ue est tam  
bene.

I. LON  
πῶν, πῶν, πῶν,  
πανός, Pan,  
II. CO  
facti à flex  
pia neutra  
ἠδύ, ἠδύ, ὄ Th  
ferum, τῆ π  
quod fecit.  
eius comp  
corripian  
Hom. I  
πῶν ἔχασι.



*Expresse dico, mulierem non reddam.*

Iliad. 17. Αντικρὺ δὲ ἀπαλοῖο, δὲ ἀυχέν  $\Theta$  ἤ-  
λυθ' ἀκωκή.

*Penitus per tenerum collum venit cuspis.*

III. PRŌDVCVNT, υ, tertiæ personæ  
singularis numeri quartæ coniugationis  
verborum in μι, in imperfecto, & Aoristo  
secundo, ἔδλυ, ἔφυ.

IV. τ ex resolutione diphthongi bre-  
ue est tam in fine quàm in medio. εὔ, εῦ,  
*bene.*

## AN.

I. LONGA sunt masculina in αν, ὁ πῆαν,  
τιτῆαν  $\Theta$ , Titan. ὁ παμᾶν, παμᾶν  $\Theta$ , Pan. ὁ πᾶν,  
πανός, Pan, *pastorum Deus.*

II. CORRIPIVNTVR vocatiui in αν  
facti à flexis per ντ  $\Theta$ , & nomina & partici-  
pia neutra Aoristi primi. ὦ αῖαν, ὁ Aiax,  
ὦ θῶαν, ὁ Thoas. τὸ μέλαν, *nigrum.* τὸ τέλαν, *mi-  
serum.* τὸ τύψαν, *quod verberavit.* τὸ ποιῆσαν,  
*quod fecit.* Præter πᾶν, τῆ πάντ  $\Theta$ , *omne,* licet  
eius composita, vt ἅπαν, σύμπαν, aliquando  
corripiantur.

Hom. Iliad. 13. Αῖαν ἐπέϊγενῶϊ θεῶν δι' ὄλυμ-  
πον ἔχυσι.



*Ajax cum aliquis Deorum, qui Olympum  
habitant, iubeat nos pugnare.*

Ibid. ὁ ἦσαν, ἔτις ἀνὴρ ὄνυ' αὐτῶν.

*O Thoas nemo virorum in culpa est.*

III. CORRIPITVR accusatiuus in *αι*,  
secūda declinationis simplicis nominum  
habentium *αι* breue in Nominatiuo, τῶν  
Μῆσων, τῶν λύσων, τῶν ὄσων, τῶν τεράπεζων,  
quæ partim cognoscuntur accentu, par-  
tim ex regulis traditis initio huius capitis.

IV. ADVERBIA in *αι* longa sunt, πῆ-  
γευ, ultra. λίαν, valde. εὐάν, Euan, vox bacchā-  
tium, ἀγαν, nimis.

Soph. Aiac. flagell. οὐδ' ἔχ' ἀείση; πᾶλλ'  
ἀγαν ἢ δὴ θροεῖς.

*Non obtemperabis? multa iam loqueris.*

Excipiunt ὅταν, quando, & πάμπαν, omnino.  
Odyss. 2.

ὅδ' ἢ τάχα οἶκον, εἴπαντα  
πάγχι διαρράσει βίοντι δ' ἀπὸ πάμπαν ὀ-  
λέσει.

*Quod citò domum totam omnino destruet,  
& totum victum funditus perdet.*

ANNOTAT.

EUSTATHIUS in istum locum ita scribit, ὅσα καὶ  
τὸ



τὸ πᾶμπαν συζαλὲν, ὡς τὸ ἄπαν καὶ λιβ. Vide etiam vocem πᾶμπαν correptam sicut aduerbium ἄπαν & λιβ. At nihil noui est, si τὸ ἄπαν, cum nomen sit, Iones quoque corripiant, & ipse Homerus.

τῶν δ' ἄπαν ἐπλήθη πεδίων,

Totus campus repletus est,

ΑΤΤΙΚΙ vero, ut dicit Elius Dionysius, producunt vltimam, τὸ ἄπαν, Hac Eustathius. Ex cuius sententia vides etiam ἄπαν & λιβ. corripri posse.

ΑΡ.

BREVIA sunt finita in αρ, τὸ νέκταρ, νεκταρ. τὸ ἦπαρ, iecur. τὸ δέλεαρ, esca. τὸ ὄναρ, somnus, somnium. aduerbia, ἀντάρ, ceterum, & ἀφάρ, statim, continuo.

EXCIPE monosyllaba, ὁ κάρ, ὁ ψάρ, & si quæ alia huius generis occurrunt, καὶ τamen corripitur & interdum producitur.

ΑΣ.

I. LONGVS est nominatiuus singularis primæ simplicium, ὁ Ανείας, & accusatiuus pluralis eiusdem, & secundæ simplicium, τὰς Ανείας, τὰς μύσους, nisi per dialectum corripitur.

II. LONGA sunt nomina flexa per ντος, ὁ αἶας, αἶαντος, Αιαχ. ὁ κάλχας, κάλχαντος, Calchas. ὁ πολυδάμας, πολυδάμαντ, Polydamas.

Πᾶς



III. Πᾶς cum compositis, ἅπας, σύμπας, *omnis*.

IV. PARTICIPIA masculina in ας, ὁ τύψας, τύψαντ, ὁ ἰσᾶς, ἰσάντ, ὁ σᾶς, σᾶντ, ὁ παῖσας, ποιήσαντ.

V. BREVIA sunt foeminina in ας, ἡ λαμπᾶς, λαμπάδος, *lampas*, ἡ μοναῖς, *unitas*, & masculina, ὁ μέλας, *niger*. & ὁ πάλας, *miser*. ὁ λάας, τῆ λάα, *lapis*. ὁ μέγας, *magnus*. Hinc ἡ ἑρμεῖας. Et neutra in ας, τὸ κέρας, *cornu*. τὸ κρέας, *caro*. τὸ σέλας, *lumen*.

VI. CORRIPIVNTVR accusatiui plurales quintæ declinationis simplicium; πᾶνας, βόρρυας, ῥήτορας, & quos Poëtae formant à pronomibus, ἡμέας, ὑμέας, σφέας.

Iliad. 10. καὶ εἰς ἡμέας ἔλθοι,

Et rursus ad vos veniat.

#### ANNOTAT.

VIDENTVR etiam corripī Æolici accusatiui ὕμας, cūm Æoles aliàs alpha longum pluralis in breue mutant, vt suo loco dictum est. Non est autem negandum, quin aliqua ex his, quæ corripī diximus, inueniantur à Poëtis interdum producta; sed id rarum est, & sit licentia poëtica, aut excusatur censura aliòue modo, sic vltima in δάμας, apud Homerum, & vltima in τάλας longa est apud Euripidem, & alia apud alios.



## IN.

I. BREVES sunt accusatiui quintæ in *iv*, à nominibus barytonis, ἔριν, ὄφιν.

II. PRONOMINA poëtica μιν & νιν, τιν & τέιν, pro σί, σφιν, νῶιν, σφῶιν; aduerbia πάλιν, iterum. πρὶν, prius. & illæ syllabæ, quibus *v* additur, τύπισιν, λέγασιν, πῆταισιν. Quædam tamen interdum producuntur, sicut & ἐμίν pro ἐμοί. apud Theoc. Idyll. 2. & alibi.

III. DATIVI ὑμῖν & ἡμῖν longi sunt, vt ex accentu constat, corripuntur tamen retracto accentu, & in acutum commutato, ἄμμιν, ὑμμιν, vel ἡμῖν & ὑμῖν.

Theoc. Idyl. 1. χάρει' ὁ βωκόλ' ὕμμιν ἐγὼ δ' ἄφνης ἐκέρ' ἀν' ὕλαν.

*Valete, bubulcus ego Daphnis non ero vobis amplius in syluis.*

IV. LONGA sunt ἡ ἀκτιν, ὁ δελφιν, ἡ ἴν, ἡ ῥῖν, ἡ σιλαμῖν, & similia, quæ in *iv* genitiuum formant, & dicatalecta dicuntur, quod in *iv* & *is* terminentur.

## IS.

I. CORRIPIVNTVR grauitona in *is*,  
ἡ πόλις,



πόλις, urbs. ἢ ἔρις, lis, & omnia nomina, quorum genitiuus in ἰδιος breue exit, siue sint oxytona, siue non, ἢ τυραννίς, tyrannis, τυραννίδος. ἢ βερισίς, βερισίδος, Briseis. τίς, πῶς. at κίς longum est.

II. PRODVCVNTIS, quorum augmentum longum est, cuiusmodi sunt omnia dicatalecta superius cōmemorata, & præterea ἢ κρηπίς, crepido. κνημῖς, tibiale, ocrea. ἢ σφραγῖς, sigillum. ἢ κληῖς, clauis. Homer. Iliad. 12.

εἶχον ἑπαμειβοῖ, μία δὲ κληῖς ἑπαρήρει.

Firmabant mutui, una autem clauis accommodata erat.

## ANNO TAT.

Γαζα, & Lascaris, & alij volunt dissyllaba, quorum penultima natura longa, & qua neque propria sint, neque diminutiua, habere i breue in nominatiuo; vt κνημῖς, κρηπίς, κληῖς. sed non adferunt pro sua sententia exemplum. Neque verò ex composito vocabuli, κνημῖς, id colligere licet. Nam licet aliqui scribant ἑκνημῖς, accentu in antepenultima; alij tamen accentum, & quidem acutum notant in penultima, ἑκνημῖς, ex quo conficitur, ipsos habere vltimam pro longa; alioqui circumflectenda esset. Et illi ipsi, qui ἑκνημῖς scribunt, faciunt πολυκληῖς

& ἑυ-

ἑυκλήϊς 24.  
Iliad. 24.

ἑυκλήϊς

A réq.

Quanta

nitis, bene

III. A D

lis, satis. d

bis, ter, qu

vicissim, al

es rēis am

δω. ter lib

I. ACC

pitur, ἑξὺν,

II. ET

taxinus, ζε

igitur. Et I

III. PR

bēt termin

rys, Neptun

gnea, & q

gum, ἰδὸς,

lium, & si

apud Opp



Ἐυκλήης paroxytona; nec immeritò, producitur enim  
Iliad. 24.

ὄσον δ' ὑποθέροιο δῦρη θαλάμοιο τέτυκται

Ἄνερ ἄφνειοῦ ἐυκλήης ἀεθρῆα.

Quanta autem alti ianua cubiculi est viri di-  
nitis, bene obserata, affabrè aptata.

III. ADVERBIA in *is* corripuntur, ἄ-  
λις, *satis*. δῖς, *teris*, τετραῖς, *quatuor*, πολλαῖς,  
*bis*, *ter*, *quater*, *quinqües*, *sapè*. ἀμοιβαδῖς,  
*vicissim*, *alternatim*. Theoc. Idyll. 1.

ἔς τεῖς ἀμέλξαι. Et Idyll. 2. ἔς τεῖς ἀπασέν-  
δω. *ter* *libo*.

## TN.

I. ACCVSATIVVS quintæ in *υν* corri-  
pitur, ὄξυν, ἠδρυν, γλυκύν.

II. ET PARTICIPIA neutra quar-  
tæ in *μι*, ζευγόν, & coniunctiones, νύν, πίνυν,  
*igitur*. Et Præpositio σῶ.

III. PRODVCNTVR quæ duas ha-  
bēt terminaciones in Recto, ὀφρύων, *Phor-*  
*cys*, *Neptuni filius*. ὀρόσω, *domus*, *vel turris li-*  
*gnea*, & quæ *us* nominatiui habent lon-  
gum, ἰλός, *limus*. ἰχθός, *piscis*. ὀφρῦς, *superci-*  
*lium*, & similia. ἰλόν, ἰχθόν, seu ἰχθόν. ἰχθός  
apud Oppianum corripitur, quare etiam

ἰχθόν



ἰχθῶν corripere licebit, & eadem est aliorum ratio.

IV. PRODUCUNTUR primæ personæ imperfecti, & aoristi secundi verborum in μι, ἐξεύγουν, ἔφουν, ἔδουν, & aduerbium ὧν, cuius quantitas ex accentu satis patet.

ΥΡ.

FINITA in υρ, dicuntur esse longa à Grammaticis, ὁ ψῖτρον, *sufurro*. ὁ μάρτυρ, *testis*. τὸ πῦρ, *ignis*. quod accentu notum est. In obliquis tamen certum est corripi, ut suprà diximus. μάρτυρ corripitur à Bione Idyll. 4.

μάρτυρ ἐγὼν ὅτι μῦθ' ὄδ' ἔταλετο πᾶσιν ἀληθῆς,

*Testis ego sum, quod hic sermo omnibus verus sit.*

ΥΣ.

I. CORRIPIUNTUR adiectiua in υρ oxytona, ὁ γλυκὺς, ὁ ἡδύς, ὁ βαρὺς.

II. ITEM QVE substantiua, ὁ πέλεκυς, *securis*. ὁ πῆχυς, *cubitus*. ὁ πρῆσβυς, *senex*. λεγάτυς. ἡ χέλυς, *Chelys*. ἡ χλαμὺς, *Chlamys*.

ὁ κῆρ

ἰχθῶν ἢ νηλῶν  
galea. ὁ σῆρχ

EXCI  
manipulus.

nultima cl

III. PR

xytona, qu

ut ἰδὺς, lim

miseria. ἐε

μηδ' ὄδ', ve

ἢ ἀγκυς, rete

παρ' ὄδ' ἀ

Assunt ca

Græcorum

dam ex prædic

Silius li. 17.

& ortu.

Virgil. 1.

emat omnib

Corripuit C

Tethys &

IV. LO

dicatiui pr

cipia mascu



ὁ καὶ ἡ νῆλος aduena. ὁ βότρως, *botrus*. ἡ κέρως,  
*galea*. ὁ σάκκος, *spica*. ὁ νέκος, *mortuus*.

EXCIPE ἡ κάμπος, κάμυθ  $\text{\textcircled{C}}$ , *fasciculus*,  
*manipulus*. Nam si vltima esset breuis, pe-  
 nultima esset circumflectenda.

III. PRODUCUNTUR substantiua ὀ-  
 xytona, quæ in genitiuo habent *os* purum,  
 vt ἰλὺς, *limus*. τῆθς, *Tethys*, *Tethyos*. οὐζὺς,  
*miseria*. ἐριννὺς, *Erinnys*. ἐδητὺς, *cibus*. νηδὺς,  
 νηδύ  $\text{\textcircled{C}}$ , *venter*. ἀχλὺς, *caligo*. quibus adde  
 ἡ ἄρεως, *rete*, ἄρευ  $\text{\textcircled{C}}$ .

παρ' οὗ ἀχλὺς εἰσὶν αἱ Πισμιγερὴ τε καὶ αἰνή.  
*Astitit caligo arummosa & grauis.*

## ANNO T A T.

Græcorum imitatione producunt etiam Latini qua-  
 dam ex prædictis in nominatiuo & accusatiuo.

Silius li. 17. Intima ab occasu Tethyn impellit  
 & ortu.

Virgil. 1. Georg. Teque sibi generum Tethys  
 emat omnibus vndis.

Corripuit Ouid. 4. Fastor.

Tethys & extremo sæpe recepta loco est.

IV. LONGÆ sunt secundæ personæ in-  
 dicatiui præsentis & imperfecti, & parti-  
 cipia masculina in *us*, verborum in *μι* quar-

G tæ con-



ta coningationis, ζεύγνυς, ἐζεύγνυς, ὁ ζεύγνυς,  
Iliad, 10.

ὁλλύς ἀργείας ὅτε δὴ φεινὸς ἐκάλυψεν,  
*Perdens Argiuos, quando nox erat.*

V. PRODVCVNTVR etiam dicata-  
lecta. ὁ Φόρκυς, ὁ μύσους.



Caput XVIII.

QVOMODO QVANTI-  
TAS GRÆCACOGNOSCI  
POSSIT INTERDV M PRÆ-  
sidio linguæ & Proso-  
diæ latinæ.

LATINOS multa vocabula Græca  
vel integra, vel nonnihil immutata in suã  
linguã transtulisse, clarius est, quã vt mul-  
tis sit probandum. Quare si quando dictio  
occurrat, cuius quãtitatem regulis hæcte-  
nus præscriptis inuestigare nequeas, cir-  
cumspice num hæsitanti opis aliquid lin-  
gua & prosodia latina suppeditet. Possu-  
mus autem tripliciter ex lingua latina ve-  
nire

nire in cog  
mò, pron  
corripi pri  
latine enir  
machus, die  
πρω, φρασι  
Nam Lati  
nultima b  
μαυρός, βεγ  
τύπ @, λιθ  
quia hæc c  
chys, Hippo  
raphrasiss  
πρω, κλίμα  
no, eiusden  
σις & λύσις,  
pocryta, by  
συμάμα, al  
acroama,  
& ita in al  
Est aut  
gendum d  
tinis secur  
prædicta,  
Neq; enir



nire in cognitionē quantitatis Græcæ. Primò, pronuntiatione: quo pacto intelliges corripi primam in nomine μάχη, μάχομαι, latinè enim *Antimachus*, *Symmachus*, *Callimachus*, dicere solemus. Sic hæc στρατός, στρατεύω, στρατιώτης, prima breui constare disces. Nam Latini *Nicostratus*, *Philostratus*, penultima breui pronuntiant. Pari modo μακρός, βραχύς, κρείττον, λυτός, Φίλος, Φράσις, τύπος, λίθος, τύχη, breuia esse intelliges, quia hæc corripimus: *Amphimacer*, *Tribrachys*, *Hippocrates*, *Hippolytus*, *Pamphilus*, *paraphrasis*, *Antitypus*, *Chrysolitus*, *Eutyches*. πίνω, κλίνω, longa sunt, cùm *propino*, *declino*, eiusdem sint quantitatis. Sic κρείττος, κρείσις & λύσις, breuia, quia latinè breuiatur, *hypocryta*, *hypocrisis*, *analysis*. ἀκρόαμα, θεάμα, θυμίαμα, alpha longo constant, latinè enim *acroama*, *Theama*, *Thymiamama* efferimus, & ita in aliis plurimis.

Est autem documentum hoc intelligendum de illis, quæ pronuntiantur à Latinis secundum quantitatem, qualia sunt prædicta, non secundum accentum solum: Neq; enim rectè colliges penultimam in



*ακροασις* esse longam, eò quod accentu acuto à plerisq; efferatur. Sic in quibusdam observant etiam viri docti non quantitatem sed accentum, vt in hoc vocabulo, *ακροασις*, quod effertur plerumq; à Latinis proparoxytone, & tamen penultima longa est.

SECUNDO poterit quis venire in cognitionem quantitatis Græcæ, si videat quantum illud vocabulum sit apud Latinos, si à Latinis vsurpatur: Vt si quis dubitaret, quam quantitatem haberet *ἀδάμας*, vel *ἀδων*, vel *ἀμύθη*, vel *ἀθη* in prima, statim ex latinę linguę præceptionibus cognoscet esse breues prædictas syllabas. Vsurpant quoque Latini Poëtæ multa nomina propria accepta à Græcis, videndum est igitur diligenter qua quantitate vsurpent, certumque esse debet, quantitatem illam esse etiam Græcorum.

TERTIO cognoscere licebit quantitatem Græcarum vocū consulendo præcepta latinæ Prosodiæ, qua ratione plurimarum quantitatem inuestigabis, quod reipsa comperiet is, qui latinæ Prosodiæ, præ-

sertim

sertim eiu  
ceptiones  
mina pang  
diocre ad  
& non vlti



DE

A

REST

quantitatis  
ritas & ex  
melior & c  
mediocris  
dat, sicut p  
syllabæ, q  
quam Gra  
plores, sec  
sic dixerim  
sape ad e  
dum erit. I  
pterea imp



tertium eius quam scripsit Emmanuel, præceptiones memoria cōplexus Græca carmina pangere volet. Inde etenim non mediocre adiumentum pro syllabis vltimis & non vltimis accipiet.



*Caput XIX.*

DE EXEMPLO ET  
AUCTORITATE.

RESTAT vltima ratio cognoscendæ quantitatis Græcæ. Hæc autem est auctoritas & exemplum Poëtarum, qua nulla melior & certior, addo & facillior, si vel mediocris Poëtarum lectio, & vsus accedat, sicut porrò apud Latinos multæ sunt syllabæ, quarum quantitatem nullis vquam Grammaticorum documentis explore, sed sola Poëtarum lectione, & vt sic dixerim, familiaritate; ita apud Græcos sæpè ad eisdem necessariò confugiendum erit. Et sicut apud Latinos non propterea impedimur, quo minùs & pulchrè,



& bene, & celeriter carmina condamus, eò quod non omnia sint comprehensa regulis: ita nec apud Græcos. Tot enim præstantissimos vates suppeditarunt nobis Græcæ Musæ, vt valdè tardum esse oporteat, qui eorum vsu & peruolutione non aliquam Græcæ quantitatis cognitionem sibi comparet, & vt alios negligas, vnus certè Homerus instar omnium esse potest. Hunc versa, hunc reuerfa, & neque huius libri præceptis, neque aliis magnoperè indigebis. Vt autem vno alteroue exemplo declaremus, quid sit auctoritate Poëtarum cognoscere quantitatem, si quis hæreat quanta sit prima verbi *ἀείδω*, breuem esse videbit, si vel primum Homeri versum aspiciat: *μη̄ν ἀείδε θεά*. Eandem nonnunquam esse longam docebit te idem Homerus hymno in Mercurium: *ἐρμῆν ἀείδω κυλλήνιον*, *Mercurium cano Cyllenium*.

Sic iota in nomine *ξίφ* breue, & vocabuli *μυρία*, esse longum, ex his duobus versibus *Iliad.* planum fiet.

ἔλκετο

D  
ἔλκετο  
ἄξιμ.  
ἐλομένην



DE SY  
NI

I. DI  
commun  
calem diu  
cedant, c  
exempla,  
petuum.

ἀνδρῶν  
μυρία

πλάγῃ

Dic m  
multum o

pidum dir

II. AP  
retinent



ἔλκετο δὲ ἐκ καλεοῖο μέγα ξίφος. ἦλθε δὲ  
 Ἀθήνη.  
 ἐλομένην, ἣ μὲν Ἀχαιοῖς ἄλγ' ἔδωκεν.



## Caput XX.

DE SYLLABA COMMV-  
NI ET LICENTIIS  
POETICIS.

I. DIPHTHONGI & vocales longæ  
 communes fiunt apud Græcos, cū vo-  
 calem diuersæ potissimum dictionis ante-  
 cedunt, cuius rei attulimus cap. 4. aliquot  
 exempla, & hoc Græcis est solenne ac per-  
 petuum. Odyss. I.

ἄνδρα μοι ἔννεπε μῦσαι πολύτροπον, ὃς μάλα  
 πολλά

πλάγχθη ἐπεὶ τρώϊος ἱερὸν ἑτολίεθρον ἔπερσε.  
 Dic mihi Musa virum versutum qui valdè  
 multum oberravit, postquam Troia sacrum op-  
 pidum diripuit.

II. APUD Poëtas Græcos non tantum  
 retinentur diphthongi, & vocales longæ,



sed ne breues quidem semper eliduntur,  
licet sequens dictio incipiat à vocali vel  
diphthongo, Odys. I.

εἰλλ' ἔδ' ὡς ἑτάρος ἐρρύσει το ἱέμενός περ.

*Sed ne sic quidem socios liberavit, quamuis  
cuperet.*

Ibid. τέκνον ἐμὸν μήν σε ἔτω Φύγεν' ἔρη  
ἔδ' ὄντως;

*Filia mea qualis sermo excidit septo den-  
tium?*

## A N N O T A T.

LATINI diphthongos & vocales cum vocalibus aut  
diphthongis, concurrentes elidunt; interdum tamen  
Græcorum exemplo id facere negligunt.

Virgil. I. Georg. Ante tibi Eoæ Atlantides ab-  
scendantur.

Idem Eclog. 7. Stant & iuniperi & castaneæ  
hirsutæ.

Et id genus alia quæ adfert Emmanuel.

III. MONOSYLLABA breuia hoc ip-  
so quod monosyllaba sunt, producantur  
sæpè à Poëtis, vt τὲ, μὲν, γὰρ, τίς, & alia.

Iliad. 3. πύχρα μὲν εἰ κείτη ἔπι χθονὶ πάλυ-  
βοτείρη.

*Arma iacent illi in terra, quæ multos  
pascit.*

Ibi-

Ibiden  
ἐξ ὧν τ.

Sic dice

IV. S  
primos p  
Pœtis.

POS

Iliad. 1

Illi valo

Odys.

ταίρων.

Magn

reditum fo

POST

Iliad. 2

ἀνδρῶν,

Non op

consiliarum

Iliad. 3.

ἐξ ὧν.

Videbat

le dicere.

POS

Iliad. 3



Ibidem. ὠδὲ δέ τις εἶπεσκεν Ἀχαιῶν τε  
 ἔρώων τε.

*Sic dicebat aliquis ex Græcis & Troianis.*

IV. SYLLABA brevis post quatuor  
 primos pedes relicta, sæpè producitur à  
 Poëtis.

POST PRIMVM PEDEM.

Iliad. 14. οἰδὲ μέγα ἰάχοντες ἐπέδραμον.

*Illi valde clamantes insiluerunt.*

Odyss. 1. ἀρνύμεν ἦν τε ψυχὴν καὶ νόσον ἐ-  
 τάρων.

*Magna cura seruans suamque animam &  
 reditum sociorum.*

POST SECVNDVM PEDEM.

Iliad. 2. ἔ γρη παννύχιον εὐδλεῖν βεληφόρον  
 εὐδλεῖν.

*Non oportet totam noctem dormire virum  
 consiliarium.*

Iliad. 3. σεῦ περ γάρ τι ἔω ἔρεειν κερυθαίωλ  
 ἔκλωρ.

*Videbatur enim galeatus Hector aliquid vel-  
 le dicere.*

POST TERTIVM PEDEM.

Iliad. 3. αἰεὶ τοι κραδίη πέλεκυς ὡς ἐστὶ ἀτειρής,



*Semper tibi cor est durum instar securis.*

Iliad. 1. ἔλθῃσ' ἔλυμπόνδε δία λίουμ' εἶποτ'  
δῖητι,

*Veniens in Olympum, ora Iouem.*

Odyss. 6. ἀλλ' ὅτε δῖη ἀρ' ἔμελλε πάλιν οἴκῳ  
δε νέεσθαι,

*Sed quando iam rursus domum itura erat.*

Iliad. 1. αὐτὰρ ἔπειτ' αὐτοῖσι βέλῳ ἔχεπυ-  
κὲς ἀφείκας,

*Sed postea in ipsos sagittam mortiferam im-  
mittens.*

POST QUARTVM PEDEM.

Iliad. 1. πῶς ὤμοισιν ἔχων ἀμφηρεφέα τε φα-  
ρέτην.

*Arcum gestans humeris & pharetram cir-  
cum tectam.*

Iliad. 2. ἔκτοσδ' αὐτ' ὀδυσῆα Διὶ μῆλιν ἀτα-  
λαντον,

*Sextum autem rursus Vlysssem Ioui consilio  
similem.*

POST QVINTVM PEDEM.

Iliad. 4. ἴσα φίλοισι τέκεσσι χαρμζομένη πέ-  
σει ᾧ.

*Gratificans charo marito aequè ac dilectis li-  
beris.*

Iliad.

Iliad

ἐρχε.

Ex alte

us tanquat

PLVR

que sunt obi

runt exemp

manuel: Po

uis apud Lat

V. LE

tas aliqu

sunt tres

liquo vo

talis. π

πονέεσθαι,

apud He

Intero

καὶ πο

Nepi

Alij t

σθῆλια ἐρ

FI T

quæ sine

unt. lib.



Iliad. 3. Ἰδομενεὺς ἐτέρωθεν ἐνὶ κρήτεισι θεὸς ὡς  
ἔσηκε.

*Ex altera parte inter Cretas stetit Idomeneus  
tanquam Deus.*

## A N N O T A T.

PLURA exempla nihil opus est congerere, quia ubique sunt obuia. Latini idem interdum sibi licere voluerunt exemplo Græcorum, vt allatis exemplis ostendit Emmanuel: Post quintum tamen pedem vix reperietur breuis apud Latinos.

V. LEX necessitasque metri cogit poetas aliquando producere breues, vt cum sunt tres vel plures breues continuæ in aliquo vocabulo, vt in his ἀθάνατ, immortalis. Πριάμίδης, Priamides. συβόσια, sũlia. ἀποπέδου, redire. Exempla passim occurrunt apud Homerum.

Interdum longas corripiunt, Dionys.

καὶ ποσειδῆια ἔργα καὶ ἱερὰ τέμπεα δάφνης,  
Neptunia opera & Daphnes sacra tempe.

Alij tamen legunt apud Dionys. καὶ ποσειδῆια ἔργα. vel; καὶ ποσειδῆια.

FI T hoc sapè à poetis iis in vocabulis, quæ sine licentia carminis leges non subeunt. lib. 4. Anthol.



εὑρεν Ἰουλιανὸς χερσὶν ἀδελφοδόκοις.

*Inuenit Iulianus manibus incorruptis*

Et lib. 5. τέτον Ἰουλιανὸν τρεῖς βλάσημα πει-  
θήνης.

*Hunc Iulianum germen Tyria nutricis.*

Et lib. 7. κλαυδιανὸν ῥώμη καὶ βασιλεῖς ἐ-  
θεσεν.

*Claudianum Roma & Reges posuerunt.*

Lucianus. Λακκιανὸς τὰ δὲ, ἔγραψα παλαιά-  
τε μωροῖτε ἐδιδως.

*Lucianus hac scripsi, gnarus veterum & fa-  
morum.*



Caput XXI.

DE PEDIBVS ET  
VERS V.

QVID sit pes, & quot numero, itemque quid ver-  
sus, & quot genera versuum, praterimus tanquam no-  
tum iam ex latina prosodia. Tantum præcipua genera  
carminum in quibus studiosa iuuentus potissimum ela-  
borare debet, hic recensēbimus, more Emmanuelis, cu-  
ius vestigiis, vt alibi, ita & hic libenter insistemus, ducto  
initio ab Hexametro, siue Heroico carmine.

CARMEN

CAR

CONS

tus dactyl

dactyli vel

and legi p

πολλὰ

πολλὰ καὶ

πολλὰ καὶ

Dic mihi

dē multum

Oberrauit

Et qui m

didicit

QVIN

Gracos, q

est, vnde

qui versus p

currunt.

Odys. r

Αρχιδωρο,

Recordat

gisti.

PEN



CARMEN HEXAMETRV M  
SIVE HEROICVM.

CONSTAT sex pedibus, quorū quin-  
tus dactylus est, sextus spondeus, reliqui  
dactyli vel spondei. Odyss. I.

ἀνδρὲς μοι ἔνεπε Μῆσαι πολύτροπον ὅς μάλα  
πολλὰ

παλάγχθη, ἐπεὶ τρώϊς ἱερὸν πολίεθρον ἔπερσε  
πολλῶν δ' ἀνθρώπων ἴδεν ἄστεα καὶ νόον ἔγνω.

Dic mihi Musa virum versipellem qui val-  
de multum

Oberrauit, postquam Troiam euertit.

Et qui multorum urbes vidit & animum  
didicit.

QVINTVS pes multò sæpius apud  
Græcos, quàm apud Latinos, Spondeus  
est, vnde versus spondaicus appellatur,  
qui versus passim in Iliade & Odyssæa oc-  
currunt.

Odyss. I. μνήσαιο γὰρ κατὰ θυμὸν ἀμύμον  
Αἰγίοδοιο,

Recordatus enim est animo inculpati Ae-  
gisthi.

PENTAMETRV M  
CARMEN.

EIS-



E I S D E M pedibus constat quibus apud  
Latinos, Tyrtaeus.

πεθνάμεναι γὰρ καλὸν Ἰπὶ προμάχοισι πρῶντα

Ἄνδρ' ἀγαθὸν παρὶ ἢ πατρίδι μαρνάμενον.

*Præclarum est in prima acie occumbere,*

*Virum bonum pro patria sua pugnantem.*

Idem. πολλάκι δῆλιότητα Φυγῶν καὶ δῖπον  
αἰχῶντων,

ἔρχεται, ἐνδ' οἴκῳ μοῖρα κίχεν θανάτου.

*Sapè quis elapsus ex pugna & telorum so-  
nitu*

*Euadit, sed ipsum domi Parca inuenit.*

## A N N O T A T.

OBSERVANDVM est Græcos in pentametris non esse tam religiosos atque Latinos. Illi enim, & præsertim Ovidius, rarò concludunt aliter pentametrum quàm voce disyllaba, rarò tetrasyllaba, & multò rarius trisyllaba. Rarò quoque idem Poëta primam cæsura corripit, rarò sententiam aut non absoluit, aut non suspendit vno disticho, in quibus omnibus diligentes imitatores habet. Caterùm in his Græci multò fuere liberiores. Nam vt ex Callimacho, Theognide, et ex fragmentis Tyrtaei, & ex variis Epigrammatis Anthologiae planum est, sæpe trisyllabo, sæpe adhuc longiori vocabulo pentametrum terminant, sæpe primam cæsura corripunt, sæpe sententiam vno disticho neque perficiunt, neque suspendunt.

dunt. quod ip  
stius nonnulli  
trisyllabis etiam  
rioribus magni

CARME

CVM

Eurip.H

πύλας

λυών, in

Venio m

ginis

Deferens

bitat.

CAR

Laert. κ

Αθυμίας

in αὐτὸς α

Σπύλας

Αινυματ

Ἐξωθε

Crone Di

Affe



dunt. quod ipsum ausi etiam sunt licet parcius, & mode-  
stius nonnulli Latini, ut Catullus & Ausonius, & in  
trisyllabis etiam Propertius, Tibullus, & multi ex recen-  
sioribus magni nominis Poëta.

• C A R M E N S E N A R I V M I A M B I -  
C V M S I V E T R I M E T R V M  
Iambicum.

Eurip. Hecub. ἤκω νεκρῶν κευθμῶνα καὶ σκό-  
τῃς πύλας  
λιπῶν, ἴν' ἀδης χωρὶς ὄπισθαι θεῶν.  
Venio mortuorum ualens & portas cali-  
ginis

Deserens, ubi Pluto separatim à Diis ha-  
bitat.

C A R M E N D I M E T R V M  
I A M B I C V M.

Laert. κρόνε Διόδωρε τίς σε δαιμόνων κακῆ  
Αθυμία ξυνείρυσεν  
Ἴν' αὐτὸς αὐτὸν ἐμβάλῃς εἰς τάρταρον  
Στίλπων Ⓞ ἔλυσας ἔπει  
Αἰνιγματώδης τοι γὰρ εὐρέθης Κρόν Ⓞ  
Ἐξῶθεν τῆ ρῶ κάππα τε.

Crone Diodore quis te demonum mala  
Affectiōne compulit.



*Vt tu te in atrum mitteres mox tartarum  
Solutus quod Stilponis non anigmati  
Victus fuisti? in re ergo deprenderis  
Gronus remotis r, & cappa litteris.*

SCAZON SIVE CHO-  
LIAMBVS.

Theocrit. in Epigram.

Ὁ μισοποιὸς εὐχάσθ' ἰπποῶναζ κείται.  
Εἰ μὲρ πονηρὸς μὴ ποτέ γ' ἔχει τῷ τὰ Φω.  
Εἰ δ' ἐστὶ κρητύος κρητὶ παρὰ κρητύων.  
Θαροῦν καὶ δῖον καὶ δέλης, ἀπὸ βελγόν.  
*Poeta hic Hipponax iacet.*

*Siquidē improbus es, ne accedas sepulchris.  
Sin autem es bonus & ex probis.  
Cofidens fede, & si volueris dormi.*

ANNO T A T.

EADĒM omnino est horum carminum ratio apud  
Græcos & Latinos; & eadē propè licentia, maximè Co-  
mædis, puritatem Iambici carminis alienis pedibus infi-  
ciendi, quam tamen Tragedi, vt Euripides, Sophocles,  
& Eschylus intactam seruant, vt apud nos Seneca. Ha-  
bet autem Scazon quinto loco Iambum, in allato tamen  
exemplo ponitur spondens; & secundus versus non est  
choliambus sed iambus.

CÆTERVM cū illa carmina, quæ ab Anacreonte  
nomen



artarum  
gmatia  
ris  
eris.

HO.

.  
o.  
v.  
ov.

sepulchris.

vi.

ratio apud  
maxime Co-  
pedibus infi-  
Sophocles,  
Seneca. Ha-  
ullat o tamen  
is non est

Anacreonte  
nomen

Vale, noster  
Alexandri

Cognomen  
Alexandri















